

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

5. ČERVNA 2005

Z obsahu:

Buď velebeno

Hospodinovo jméno

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
18. května 2005
- strana 2 -

Potřebuji tvoji lásku...

Příběh Natálie Tułasiewicz
(1906-1945)
- strana 4 -

Eucharistie uzdravuje

Mieczysław Piotrowski
- strana 8 -

První svaté přijímání

v sedmi letech

nebo ještě dříve...

Prefekt Kongregace pro
klérus kardinál Castrillón
Hoyos píše kněžím
k Roku Eucharistie
- strana 9 -

Pravda je vedlejší

Papežova smrt, média
a zanícení pro víru
- strana 10 -

Počátky Církve (8)

Mario Galizzi
- strana 12 -

Já jsem (23)

Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 13 -

Výzvy fatimského poselství (12)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Bud' velebno Hospodinovo jméno

Žalm 112 z 1. nešpor neděle 3. týdne

Dříve než přistoupíme ke stručnému výkladu žalmu, který jsme nyní zpívali, chtěl bych připomenout, že dnes jsou narozeniny našeho milovaného papeže Jana Pavla II. Dověřil by 85 let a jsme si jisti, že shůry nás vidí a je s námi. Při této příležitosti chceme vzdát Pánu díky za dar tohoto papeže a chceme poděkovat samotnému papeži za všechno to, co vykonal a vytrpěl.

Děkovný Hallel

Žalm 112 zazněl nyní ve své prostotě a kráse jako opravdový vstupní portál k malé sbírce žalmů 112 až 118, které se obvykle nazývají „egyptský Hallel“. Je to Aleluja neboli zpěv chvály, oslavující vysvobození z faraónova otroctví a radost Izraele, že může sloužit Hospodinu na svobodě v zaslíbené zemi (srov. Ž 113).

Ne nadarmo zařadila židovská tradice tuto sérii žalmů do velikonoční liturgie. Oslava této události vzhledem k dimenzím historicko-společenským a především duchovním byla pojímána jako symbol osvobození od zla v jeho mnohostranných projevech.

Žalm 112 je krátký hymnus, který má v hebrejském originálu jen 60 slov, všechna jsou proniknuta pocity důvěry, chvály a radosti.

První strofa (srov. Ž 112,1-3) velebí *jméno Hospodinovo*, které, jak je známo, označuje v biblické řeči samotnou osobu Boha, jeho živou přítomnost, působící v lidských dějinách.

Chvála Boží vznešenosti

Tříkrát a s horoucí naléhavostí zaznívá *jméno Hospodinovo* uprostřed modlitby a klanění. Všechno tvorstvo po celý čas od východu slunce až na jeho západ, praví Žalmista (v. 3), je zapojeno do jediného úkonu díky. Je to jako neustávající dech, který

stoupá ze země k nebi, aby oslavoval Hospodina, Stvořitele smíru a Krále dějin.

Právě tímto pohybem směrem vzhůru nás žalm uvádí do božského tajemství. Druhá část (srov. v. 4-6) oslavuje Hospodinovu svrchovanost, popisovanou vertikálními obrazy, které převyšují prostý lidský horizont. Vo-

lá se tu: Hospodin je *povznesen, trůnící na výsosti* a nikdo se mu nemůže rovnat. I k tomu, aby se podíval na nebe, musí *shlížet*, protože *nad nebesa je jeho sláva* (4).

Božský pohled směřuje k celé skutečnosti, ke všem pozemským i k těm nebeským bytos-

tem. Nicméně jeho pohled není povýšený a z odstupu jako onen chladný pohled vladaře. Hospodin, říká žalmista, *shlíží dolů* (v. 6).

Otcova něžná starostlivost

Tak přicházíme k poslednímu pohybu v žalmu (srov. v. 7-9), který přenáší pozornost z ne-

beských výšin na náš pozemský horizont. Hospodin se s nálehavostí snižuje k naší malosti a nouzi, která by nás mohla dohnat k tomu, že se staneme bázlivi. On zaměřuje svůj laskavý pohled a své účinné přispění k těm, kteří jsou na zemi poslední a ubozí: *Slabého zdví-*

há z prachu, ze smetiště povyšuje chudáka (v. 7).

Bůh se tedy sklání k potřebným a trpícím, aby je potěšil. A toto slovo nachází svou poslední hutnost, svou poslední realitu v okamžiku, kdy se Bůh sklání až do té míry, že se vtělí a stane jedním z nás, jedním z opravdu chudobných na světě. Chudému prokazuje tu největší poctu, totiž že ho *posazuje vedle knížat, vedle knížat svého lidu* (v. 8). Ženě opuštěné a neplodné, ponižované starověkou společností, jako by byla uschlá a neužitečná větev, dává čest a velkou radost, že má několik dětí (srov. v. 9). Žalmista proto chválí Boha, který je tak odlišný od nás ve své velikosti, ale současně je velice nablízku tvorům, kteří trpí.

Je snadné vytušit v těchto závěrečných verších předobraz Mariiných slov z Magnificat, zpěv o volbě Boha, který *shlíží na poniženost své služebnice*. Ještě rozhodněji než náš žalm prohlašuje Maria, že Bůh *sesazuje mocné z trůnu a povyšuje ponižené* (srov. Lk 1,48.52; srov. Ž 112,6-8).

Prastarý večerní hymnus

Jeden skutečně prastarý „večerní hymnus“, který se zachoval v tzv. Konstitucích apoštolů (VII, 48), přejímá a rozvíjí radostný vstup našeho žalmu. Připomínáme si ho na závěr naší úvahy, abychom osvětlili, jak prvotní společenství „po křesťanskou“ četlo žalmy: „Chvalte, děti, Pána,/chvalte jméno Páně./ Chválíme tě, zpíváme ti, dobrořečíme ti/ pro tvou nesmírnou slávu./ Pane a Králi, Otče Krista, neposkvrněného beránka,/ který snímá hříchy světa./ Tobě patří chvála, tobě hymnus, tobě sláva/ Bohu Otci skrze Syna v Duchu Svatém/ po všechny věky věků. Amen.“ (S. Pricoco – M. Simonetti, *La preghiera dei cristiani*, Milán 2000. S. 97)

Bollettino Vaticano 18. 5. 2005
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Učedníci, které si Pán povolal, jsou příkladem toho, jakou proměnu dokáže Boží milost způsobit v člověku. Zatímco ti první opustili spolu se sítěmi a lodí namáhavé rybářské řemeslo, Matouš zaměnil dokonce výnosné postavení a ne právě poctivý způsob života za každodenní odříkání v následování Mistra, který nemá, kam by hlavu složil. Od nikoho z nich jsme při jejich povolání neslyšeli otázku, o co jde, jak bude o ně postaráno, když tak všechno opouštějí a jdou za ním. Pokládali Pa-

na za natolik důvěryhodného a moudrého, že dali zcela přednost jeho vůli a jeho vedení před všemi svými dosavadními představami a plány. Tím, že se spolehli na něho, „opustili“ tedy něco víc než jen své výrobní prostředky, svůj domov a své pohodlí, vzdali se také do značné míry své samostatnosti, a to v přesvědčení, že ten, který je volá k sobě, ví velmi dobře, co chce a co sleduje. Brzy se přesvědčí, že vůbec neprohloupili. Vždyť mít důvěru v někoho, kdo má ne-

Pokračování na str. 7

Božské pozvání

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Pojď za mnou!

V těch krátkých pěti verších, které dnes slyšíš ve třetím čtení, je ve skutečnosti ob-
saženo vyznání prvního velkého konvertity,
kterého si vyhlédla Boží láska a milosrdenství
mezi veřejnými hříšníky, aby z něho učinila
jeden ze dvanácti sloupů Církve. Pros Du-
cha Svatého, aby ses mohl stát s duchovním
užitkem zúčastněným svědkem zázračného
uzdravení lidské duše a posilnil tak svou dů-
věru v božského Spasitele.

Kdo je to vlastně Matouš? Člověk, kte-
rý uměl využít příležitost a udělal úspěšnou
kariéru. Má soukromou živnost, kterou by
mnoho dnešních lidí pokládalo za výnosné
postavení. Získal od okupantů licenci na vý-
běh celních a daňových poplatků. Kdo v tom
umí chodit, přijde si snadno k pěkným pe-
něžům. Vidina tučného zisku a rostoucí hoj-
nost snadno zatlačí do pozadí všechny jiné
hodnoty. Chytračení, podvody a okrádání
jsou stále bezostyšnější, kolaborace s cizí po-
hanskou mocností stále samozřejmější. Vy-
čítky, že svým životem vyvolává veřejné po-
horšení a že poškozují vlastní národ a šla-
pe po víře otců, už dávno tento celník utopil
ve společných hostinách s kolegy z povolání.
Označení jeho povolání se stalo synonymem
veřejného hříšníka. Na opovržení, kterého
se mu dostává od spoluobčanů, umí odpo-
vědět jiným pohrdáním: to žehrají ze závis-
ti jako slaboši, protože v tom neumí chodit.
Není těžké najít falešné sebeospravedlnění
a uspat tak postupně vlastní svědomí.

Matoušova provozovna není někde v za-
strčeném koutě, ale na frekventované ulici,
kudy chodí nejvíce lidí. Mnozí se na něho
dívali s pohrdáním a staví ho do jedné řady
s prostitutkami. Na všechny nenávislé po-
hledy si už zvykl. Ale dnes se na něho neče-
kaně zahleděly oči, ve kterých se zračí zce-
la jiný postoj. Ježíš se svojí družinou jde ko-
lem a vidí až na dno celníkovy duše. Ještě
nikdy se tak nikdo na Matouše nezahleděl.
Spíše než všechno to zlé, co dosud vykonal
a způsobil, zajímá božského Mistra to dob-
ré, co by mohl v budoucnu vykonat.

Odsouzení vede k zatvrzelosti a sráží zpět
do nevydařených minulosti. Naopak projev dů-
věry otevírá nové perspektivy a umí vykresat
v temné duši nové odhodlání skoncovat zcela
s dosavadním životem a začít znovu zcela ji-
nak. Pod podmanivým Ježíšovým pohledem
se jako domek z karet zhroutilo všechno to,

co si namlouval a na čem si tak zakládal. Už
si ani neuměl představit, že by mohl být ji-
ným člověkem, že by se mohl vymanit z po-
stavení, do kterého se zapletl, a najednou
prorok z Nazareta, který začal chodit kra-
jem, dívá se na něho pohledem plným las-
kavé důvěry, která vrací promarněné vědo-
mí vlastní důstojnosti a otevírá před zblou-
dilým novou budoucnost.

Ještě dříve než slovy oslovil Ježíš tohoto
významného celníka svým vnitřním kladným
postojem a nečekaným hodnocením. To je
předpoklad úspěšného apoštolátu. Nediv se
proto, že i v duši člověka celou společnos-
tí zatracovaného se může náhle zrodit tou-
ha připojit se k Mistru, který mu zcela ne-
čekaně dává najevo, že bez ohledu na jeho
dosavadní život a na veřejné mínění věří, že
našel na dně jeho duše vnitřní ušlechtilost
a dobrou vůli.

Pojď za mnou! Spíše než jako překvapující
výzvu slyší Matouš v těchto slovech odpověď
na nevyslovenou a zcela rozhodnou žádost,
která se v tom okamžiku zrodila v jeho srdci:
zůstat s Ježíšem. Celník *vstává a jde*. Na nic
se neohlíží, na nic se neptá. Dostalo se mu
důvěry a on odpovídá rovněž důvěrou. Do-
posud si cenil jen pozemských statků. Nic
jiného nepoznal. Pachtil se za nimi, protože
neznal vlastní skutečnou hodnotu a důstoj-
nost. Byl zcela v zajetí sobecké hrabivosti,
až přišel Pán, aby ho vysvobodil.

Až uslyšíš Ježíšovo zavolání, uvědom si,
že je to projev Ježíšovy důvěry, a to je vů-
bec ta nejvyšší důvěra a ocenění, jakého se
ti může dostat. Cokoliv bez ohlížení opu-
stíš pro svého Pána, nebude to znamenat
pro tebe žádnou ztrátu, nýbrž osvobození
a nejvyšší zisk.

Jako hříšník máš právo vstoupit také do
celníkovy domu. Vstupenkou na toto setkání
s Ježíšem není zdání spravedlnosti, ale
touha po obrácení. Náladu, která tu zavlád-
la, tento dům nepamatuje. Opovrhování vy-
hoštěnci zaujímají přední místa u stolu Bo-
žího milosrdenství, které přišlo pozvat hříš-
níky a hledat, co zahynulo.

Neodcházej, dokud si nebudeš moci při-
sednout k božskému Lékaři, abys mu před-
ložil stav své duše. Povzbuzen jeho příkla-
dem vypros si do něho především, aby tě na-
učil dívat se svým milosrdným zrakem na
všechny, které tak rád odsuzuješ a vyhoštu-
ješ, na všechny ty, které pokládáš za nena-
pravitelné hříšníky, a nalézat na dně jejich
duše onu božskou jiskřičku, která čeká, až
ji rozdmýchá milosrdný vánek důvěry a mi-
losrdenství. Komu z těch, kteří tak povýše-
ně chodili kolem Matoušovy celnice, při-

Liturgická čtení

1. čtení – Oz 6,3–6

Snažme se poznat Hospodina,
jako jitřenka jistě vysvitne,
přijde k nám jako déšť,
jako jarní déšť, který zavlaží zemi.
Co mám dělat s tebou, Efraime,
co mám dělat s tebou, Judo?
Vaše láska je jako ranní mráček,
jako rosa, která záhy mizí.
Proto jsem je vzdělával skrze
proroky, zabíjel slovy svých úst,
má spravedlnost jako světlo
vychází. Lásku chci, ne obět,
poznání Boha je víc než celopaly.

2. čtení – Řím 4,18–25

Bratři! Ačkoli Abrahám už neměl naději,
přece doufal a věřil, že se stane otcem mno-
ha národů, protože mu bylo řečeno: ‚Tolik
bude tvého potomstva!‘ A třeba pozoroval,
že jeho tělo je už neplodné – vždyť mu by-
lo skoro sto let – a že je neplodné i Sářino
lůno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovi-
nil se nedůvěrou vůči Božímu zaslíbení, ale
čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl
pevně přesvědčen, že (Bůh) má dost moci,
aby splnil, když něco slíbí. A proto ‚mu to
bylo uznáno za spravedlnost‘. Ale v Písmě
to není řečeno jen kvůli němu, že ‚mu to by-
lo uznáno‘, nýbrž i kvůli nám. I nám to bu-
de uznáno, když věříme v toho, který vzkří-
sil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Ten byl
vydán na smrt pro naše hříchy a vstal z mrt-
vých pro naše ospravedlnění.

Evangelium – Mt 9,9–13

Když Ježíš šel (ze svého města), uviděl v cel-
nici sedět člověka, který se jmenoval Ma-
touš. A řekl mu: ‚Pojď za mnou!‘ On vstal
a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu (jeho)
domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a za-
ujali místo u stolu s ním a jeho učedníky.
Když to viděli farizeové, řekli jeho učední-
kům: ‚Proč váš Mistr jí s celníky a hříšní-
ky?‘ On to zaslechl a řekl: ‚Lékaře nepo-
třebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte
se, co znamená: ‚Milosrdenství chci a ne
obět.‘ Nepřišel jsem totiž povolovat spraved-
livé, ale hříšníky.‘

šlo na mysl, že tento hříšník jednou zased-
ne na jednom z dvanácti stolců v Otcově
království? Nejen Matouš, i ty jsi přece zá-
znak Božího milosrdenství. Tvůj Pán *byl vy-
dán na smrt, aby nám byly odpuštěny hříchy,
a vstal z mrtvých, abychom došli ospravedlně-
ní*. Snaž se tedy, aby ses stal jeho pomocní-
kem a nikoliv překážkou.

Bratr Amadeus

Potřebuji tvoji lásku...

Natálie Tułasiewicz (1906–1945)

Mezi 108 blahoslavenými polskými mučedníky, obětmi hitlevského režimu, je také Natálie Tułasiewicz, 39letá učitelka a konspirátorka. Je to neobyčejná osobnost, která si zaslouží chválu nejen pro svou smrt za víru a za vlast, ale stejně tak za význam svého krátkého, ale duchovně bohatého života, takže může být vzorem a inspirací pro současné křesťany ve světě. U Natálie se dlouho před 2. vatikánským koncilem projevil idea pocházející od Ducha Svátého o apoštolátu laiků.

Do tance i do růžence

Natálie Tułasiewicz se narodila 9. dubna 1906 v Řešově v početné rodině berního úředníka. Svého otce charakterizovala slovy: *Skutečný Tułas do tance i do růžence*. V roce 1912 se rodina přestěhovala do Slezska a po dvou letech se usadila v Krakově. Nakonec skončila v Poznani, kde zůstala až do roku 1939. Natálie maturovala na gymnáziu sester voršilek v roce 1926 a začala studium na poznaňské univerzitě. Zajímalo ji všechno: filozofie, estetika, psychologie, muzikologie. Byla činná v kroužku polonistů a v mariánské družině.

Jako šestnáctiletá postavila Boha na první místo svého života a toužila všechny oblasti svých zájmů prožívat spolu s ním. Měla radost ze života, psala verše, všude jí bylo plno. V době studia se seznámila a zasnoubila s jedním ateistou, který sympatizoval s komunismem, člověkem s velmi obtížným charakterem. Jejich známost trvá osm let, a byla to léta těžkých problémů. Natálie se snažila přivést Jana k Bohu, aby se mohl k němu přiblížit. Nekonečné diskuse a setkání nakonec prokázaly, že je to marná námaha a že Bůh tomu svazku nepřeje.

Na přelomu roku 1928/29 se projeví počínající tuberkulóza

a Natálie odjíždí na dovolenou do Rabky, kde podle možnosti vyučovala na gymnáziu nazaretských sester přírodopis a zeměpis. Když se její zdravotní stav zlepšil, vrátila se ke studiu a obhájila magisterskou práci *Mickiewicz a hudba*, kterou psala pod vedením prof. Romana Pollaka, který práci pokládal za tak vynikající, že její část uveřejnil v časopise *Ruch Literacki*. Po skončení studia vyučovala nejdříve na základní škole a po složení státní zkoušky na soukromém gymnáziu sester voršilek v Poznani.

Natálie u fjordů

V roce 1934 se rozešla se svým snoubencem a začíná chápat, že Bůh má s ní jiné plány.

Chci nést Krista, který si vybral mé srdce za svůj přístřešek, chci ho nést všem lidem, které

Rodina Natálie Tułasiewicz

potkám na ulici, v tramvaji, v obchodě, v restauraci, v kině, divadle, všude! Láká ji řeholní život. Protože měla každodenní styk se spiritualitou voršilek, vyučovala na jejich škole a měla kontakty i s voršilkami v Pniewachu, měla možnost uvažovat o svém místě v této formě zasvěceného života, ale nenacházela se v něm.

Učitelka tělem i duší

Vrhla se do učitelské práce, jejíž úkoly a realie však hodnotila velice střizlivě. Být polonistkou, to „vyčerpává do morku kostí“, opravování sešitů je „hřebík do rakve“. *Nesnáším, když se o literárních dílech hovoří ve škole stereotypně: ohlupující chvála – sama jsem provokovala žáky k ostré kritice*. Jedna z jejích žaček si ji zapamatovala takto: *Byla nevysoká, jakoby drobná a křehká. Vyznačovala se mezi ostatními učitelkami velkým smyslem pro spravedlnost*. Podle jedné z kolegyně vnašela do sborovny mnoho humoru, ale dalo se s ní počítat i ve vážných věcech.

Natálie si učitelského povolání velice vážila. Účastnila se s velkým západem práce ve Sdružení učitelů středních a vysokých škol. Pořádala přednášky, zvyšovala svou kvalifikaci. Z podnětu profesora Pollaka začala s doktorskou prací o Karlu Huberto-

Natálie Tułasiewicz

vi Rostworowském. Uskutečnila cestu do Norska a do Itálie. V Římě se účastnila svatořeční sv. Ondřeje Boboly.

Pomalou začíná chápat, že jen Bůh může vyplnit její život: *Kristus z barvotisků, ten s očima vždy obrácenýma k zemi, ten by byl pro nás výhodný. Ale On, vtělené Milosrdenství, nemá slitování s pohodlností a leností ducha*, napsala ve svých poznámkách. A o několik týdnů později: *Učím se radosti postavit se na zavolání do Božích řad. Každý z nás je článkem řetězu příčin a účinků, které sahají až do věčnosti*.

Potřebuji tvoji lásku...

1. září 1939 vypukla 2. světová válka. 10. listopadu byli vysídleni z Poznaně do dočasného tábora a po třech týdnech vyvezeni v dobytých vagónech do Ostrova Świętokrzyského a tam ponechání osudu. Natálie to chápe jako výzvu *opustit všechno a jít s Tebou na Kalvárii*. Protože v Ostrově se devítičlenná rodina neměla jak udržet, Natálie s vrozenou podnikavostí se vydala do Krakova hledat místo k bydlení i obživu. Počátkem roku 1940 se jí podařilo všechny převézt do Krakova. Vyržuje rodinu vyučováním v tajných kurzech a poskytováním soukromých hodin v různých místech v okolí Krakova.

V červenci 1940 zemřel její otec. Z jejích poznámek je zřejmé, že se snaží ve všech tragic-

kých událostech vidět vůli Boží a snaží se s ní sjednotit. **Můj nejdražší Přítel mi řekl: „Nepobuřuj se ani nezlořeč. Potřebuji právě tvoji lásku. Dnes (...) potřebuji tvoji lásku více než kdykoliv jindy. Modli se především za nepřátele, protože taková modlitba je láskou nejvyšší zkoušky.“**

Léta a život za německé okupace vyplňuje prací a současně modlitbou a úvahami nad svou životní dráhou, kam ji Bůh touží postavit. Rychle duchovně dozrává. Ví pevně, že jedinou její láskou je Kristus. Chce ho přinášet lidem, ale novým způsobem: *Nikoliv negativní askeze, nikoliv odnášení Krista z pohanského prostředí do zátíší srdce, ale naopak, odnášení Krista ze zátíší svého srdce do prostředí, kde jsou lidé od něho odvráceni.* Ve stejném duchu vymezuje svůj osobní styl svatosti: *Mým úkolem je vězet v životě, v jeho konfliktech, v jeho rozmanitosti... (...) Neodděluji šedý život od ideálů, ke kterým směřuji. Všechno – práci, výuku, spánek, jídlo – všechno zasazuje do svého programu zdokonalování. (...) Trápí mě v životě dvojitý hlad. Hlad po svatosti a po krásnu. Ve skutečnosti je to jedno a totéž. (...) Opravdová svatost v renesančních dimenzích, to je to, co mě vnitřně absorbuje.*

Povolání uprostřed světa

Tak Natálie přečetla vůli Boží. Vidí své povolání stále konkrétněji jako zcela zvláštní cestu, cestu v celibátu, v apoštolátu, věrnosti pravdě, prohlubování znalostí a kontempace, aby rozpoznala pravdu událostí a stále lépe rozpoznávala svět v Božím světle. *Vnitřní hlas mi říká, abych šla vlastní cestou, cestou, kterou mi vytýčil Kristus. (...) Modlím se z celého srdce, abych dělala jen to, co chce Bůh.* Její cesta vede od lásky snoubenecké k lásce ke všem lidem v Bohu. Slyší hlas: *Žij tak, jako by od tvého života závisel osud světa.*

Odhalení tohoto povolání jí naplňuje jistotou, že žije také ve shodě sama se sebou. *V samotě,*

v úplné svobodě nacházím smysl svého života mimo manželství a mateřství. Jdu touto cestou a plním Boží vůli tak, jak se mi jeví v každodenní rozmanitosti. (...) Žádné osobní ambice, žádný patos. Jedině prostota je ten druh patosu, který nevyvolává smích. Je to patos pravdy. (...) Stále cítím stesk po prohlubování viry poctivým studiem až do konce života. Přece rozum nás činí stvořenými k Božímu obrazu a podobenství. (...) Stojí přede mnou tak úchvatná budoucnost, která vyrostla z pravdy mého nitra. (...) S Boží pomocí mohu překročit sama sebe.

Chce všechny svůj talent, své síly a energii zasvětit Bohu, apoštolátu, učitelské práci, druhým lidem. Z touhy uplatnit se jako umělec píše *Současné žalmy.* Jak dokládá její korespondence s prof. Pollakem, měli společné plány, jak budou vyučovat po válce na poznaňské univerzitě. Pomýšleli na organizaci polonistických studií, které by dávaly nejen rozsáhlé kritické znalosti o literatuře, ale poukazovaly by také na celou polskou kulturu. Profesor viděl v Natálii svou budoucí asistentku. Pro tuto roli ji předurčovala její všestranná zainteresovanost.

Tajné poslání

O konspirační činnosti Natálie její rodina nic nevěděla. V jejích poznámkách je o tomto tématu jen hluboké ticho. Každý den se setkávala s nebezpečím, že bude zadržena, vyvezena na

Natálie v Zakopaném

nucené práce, že ji přistihnou při tajném vyučování.

Organizace „Západ“, kterou uvedla v život londýnská vláda, měla za cíl pomáhat Polákům vyvezeným na nucené práce do Německa. „Ta pomoc měla spočívat ve vysílání větších skupin polských dobrovolníků, kteří by byli schopni působit mezi ubohými lidmi ztracenými v pracovních táborech, povznášeli je na duchu, upevňovali jejich mravní, náboženské a vlastenecké postoje a konečně po skončení války je přivedli zpět do jejich vlasti.“ Vyhledáváním a nábořem těchto dobrovolníků se zabývali dva kněží, kteří Natálii znali: prelát Ferdinand Machay a P. Kazimír Świetliński. Uznali ji za povolnou pro tuto misi. V červenci 1943 se účastní školení dobrovolníků ve Varšavě. Před odjezdem do Německa odvedla svoji matku k příbuzným do Varšavy, aby ji nenechala bez péče

Natálie Tułasiewicz v první řadě třetí zleva, r. 1933

v Krakově. V srpnu se připojuje k transportu nucených dělníků a je transportována do Hannoveru. V posledních poznámkách na polském území napsala: *Mám odvahu být svatá. (...) Jedině svatost je nejplnější láskou, proto nejen chci, ale musím být svatou, novodobou svatou, teocentrickou humanistkou! (...) Co Ti mám, Pane, říci v hodinu svého povolání? Znáš mě, protože se k Tobě modlím celým svým životem. Víím, že modlitba mého mlčení a naslouchání Tvému hlasu je pro Tebe tou nejkrásnější modlitbou. Miluji Tě nade všechno, že chceš ke mně promlouvat. Ale i když se přede mnou skrýváš, utajuješ, mlčíš, miluji Tě stokrát více. Víím, že mě pokládáš za hlídku v Getsemanech, za toho, kdo nespí, když Ty bdíš, za toho, kdo umí být s Tebou. Moje Lásko! Jsem zde! Jdu!*

Krátce před odjezdem jí dal známý kněz maličký obrázek *Ježíši, důvěřuji Ti.*

Z Německa často psala rodině a přátelům. Z těchto šťastně zachovaných dopisů je možno částečně rekonstruovat obraz o jejím poslání. Byla kvalifikována jako manuální dělnice a poslána do továrny Günther-Wagner „Pelican“. Bydlela u továrny v barácích pro ženy různých národností, ale v jejím baráku byly jen Polky. Dostala se na pokoj s šesti lůžky, kolem ní byla samá mladá děvčata kolem dvaceti let. Mezi 300 Polkami pracujícími v „Pelikáně“ převažovaly dělnice bez vzdělání, byly k sobě solidární, měly dobré srdce, ale nejedna z nich byla morálně ztracena. Natálie tedy měla krásné pole pro oblíbenou učitelkou a apoštolskou práci. *Po hodinách práce (na tři směny) se o nás nikdo nestará,* napsala v jednom dopisu. Noci, a někdy i dny, zpestřovala bombardování. Během pobytu v krytu organizuje společnou modlitbu, aby ubytovna zůstala neporušena. Když šla městem, viděla stále širší oblast zničení a lidského neštěstí.

Apoštolík

Natálie rychle získala sympatie a autoritu ve svém prostředí, a to nejen mezi Poláky. Uměla zorganizovat společnou modlitbu každý den v jiném baráku. Pak přišel čas na katecheze, vyprávění, hlasitou četbu z polské literatury. Na oltáříčku v jejím pokoji stál obrázek *Ježíši, důvěřuji Ti*. Obyvatelky jejího pokoje právě před ním poklekaly ke společné modlitbě. Postupně vytvořila malý sbor, zpívaly koledy, připravila autorsky představení *Hannoverské jesličky*, v postní době pořádala rekolekce. Do konce roku 1943 uskutečnila 60 katechezí, podněcovala k modlitbě, zakládala živý růženec, pomáhala v zajišťování svátostí, povzbuzovala na duchu, přiváděla k obrácení. Působila i u lidí jiných národností. Nazvali ji „apoštolík“.

Dobře se rozvíjející evangelizační práce byla náhle přervána. Neopatrnost kurýra z Polska způsobila, že byla Natálie odhalena a 29. dubna 1944 zatčena gestapem. Byla vyslýchána v Hannoveru, pak v Berlíně, Kolíně a Brauweileru, kde byla mučena. Nikoho neprozradila. Na podzim byla umístěna v táboře v Ravensbrücku. Věznění a podmínky koncentračního tábora zcela podlomily její zdraví, ale ona se zcela odevzdala do Boží vůle. Čerpá sílu z duchovního svatého přijímání, kterého si vždy velice vážila. V táboře plní řadu úkolů. Pracuje fyzicky, evangelizuje, vyučuje, zvláště se stará o děvčata z varšavského povstání, která byla často po dnech boje zcela zlomená.

Uplynulo několik měsíců v těžkých táborových podmínkách. Na začátku roku 1945 je vážně nemocná. Vrátily se souchoťiny a rychle postupují, rychleji než spojenecká vojska. Už jednou byla vzhledem ke zdravotnímu stavu poslána do plynové komory. Zachránila ji „lágrová policie“, a tak se vrací na revír. Na Květnou neděli organizuje společnou modlitbu vězňů různých národností.

Svoboda svědomí platí pro každého

Protestní dopis padesáti europoslanců proti chystané smlouvě o tzv. výhradě svědomí mezi Slovenskem a Vatikánem se zdaleka netýká jen těchto dvou států. Protest, adresovaný slovenskému premiérovi Dzurindovi, totiž nepřímo zpochybňuje právo členských států EU uzavírat mezinárodní smlouvy. Europoslanci z levicových a liberálních stran v dopise vyzývají premiéra Dzurindu, aby připravovanou smlouvu nepodepsal – smlouva by prý garantovala jen práva vycházející z katolického učení.

Samotný návrh smlouvy přítom v podstatě neobsahuje nic jiného, nežli co říká platná legislativa: že každý má právo odmítnout dělat to, co je v rozporu s jeho svědomím. Obě smluvní strany se odvolávají na Základní smlouvu, kterou spolu uzavřely již v r. 2000. Deklarují „vůli chránit a rozvíjet právo na lidský život, lidskou důstojnost, lidskou fyzickou integritu i biologickou a psychologickou identitu“. Podle návrhu smlouvy by bylo možné z důvodu svědomí odmítnout např. službu v ozbrojených silách, provádění umělých potratů, eutanazii, klonování, pokusy s lidskými zárodky apod.

Na Velký pátek 30. března nařídí velitel tábora provést velkou selekci a ponechat na živu jen ty, kteří budou schopni evakuace před blížící se frontou. I když kolegyně podpírají nemocnou, jak mohou, je vytažena z řady a poslána do plynové komory. Příš-

Jako pojistku proti případnému zneužití smlouva obsahuje zásadu, že uplatnění výhrady svědomí nesmí ohrozit lidský život.

Oponenti z Evropského parlamentu však tvrdí, že slovensko-vatikánská smlouva by „diskriminovala“ ateisty a nekatolíky. Nelíbí se jim např., že by věřící „mohli odmítnout pracovat v neděli“ a nemohli by za to být nijak postiženi. Proti myslí je jim ovšem také to, že by se ze smlouvy mohl stát precedens, na jehož základě by si členské státy mohly podobnými mezinárodními smlouvami upravovat právo týkající se výhrady svědomí odlišně od jednotné legislativy unie.

Je tedy aktuální otázkou, do jaké míry může EU zasahovat do vnitřních záležitostí svrchovaných členských zemí. Jestliže platí, že náboženské záležitosti zůstávají v kompetenci národních států, pak je dopis skupiny europoslanců nemístným pokusem o vměšování. A stejně tak, zůstává-li v platnosti právo každého občana řídit se v etických otázkách především vlastním svědomím. Toto právo totiž návrh smlouvy pouze uvádí do souladu s náboženskou svobodou.

Jiří Karas, poslanec PČR

ti den osvobodila tábor americká armáda.

Život Natálie Tułasiewiczové napsala Boží ruka, aby dala příklad, jak mnoho může vykonat prostřednictvím člověka, který se beze zbytku odevzdá Bohu, člověka prostého, laika, zamilovaně-

CHRÁM JAKO PAMÁTNÍK

Obyvatelé Beslanu, kde došlo k tragédii při teroristickém útoku na školu, rozhodli, že má být na místě školy zbudován pravoslavný chrám jako památník na toto neštěstí. Hlavní loď kostela bude vyhrazena pro bohoslužby, v boční lodi budou zastaveny zbytky tělocvičny. Stavba bude moci začít až 1. září ve výroční den teroristického atentátu.

ho v Bohu, ve své práci a v blízkých. Žofie, jedna ze sester blahoslavené, uchovala čtyři sešity jejích poznámek, rukopisy, korespondenci, památky a vzpomínky přátel z různých období jejího života. Díky tomu máme dnes k dispozici rozsáhlý materiál a můžeme ukázat spiritualitu Natálie v celém jejím bohatství. První část vyšla knižně pod titulem *Proti barbarství* v nakladatelství „M“ v Krakově r. 2003.

Natálie Tułasiewicz ukázala vzor člověka žijícího ve světě, který si zvolil cestu evangelických rad, aby se z celého srdce oddal službě Bohu a bližním, hlásal evangelium svým příkladem, učitelkou prací, slovem, krásou, nadšením pro Boží věc. Je to strhující příklad.

Neodděluji modlitbu od života, aby každodennost byla vroucí modlitbou - napsala. Viděla též potřebu hlásat světu evangelium: *Je třeba obnovit řád života*. Část jejího života probíhala v extrémních podmínkách. Nikdy nepodlehla pokušení nenávidět kohokoliv, ani své vrahy. Naše doba je extrémní jiným způsobem a o plody nenávisť není nouze. Ohrožuje nás jiný druh barbarství. Kež by blahoslavená učitelka udělila nám všem svoji horlivost ve vzdělávání a obraně lidství těch, kteří se na nás s nadějí dívají.

Z *Mitujcie się* 2/2005
přeložil -lš-

Všemohoucí Bože, který jsi nám dal v osobě blahoslavené Natálie Tułasiewiczové příklad, jak Tě oslavovat radostí z každodenní práce, jak učinit život modlitbou a modlitbu životem, pomáhej nám na její přímluvu, abychom vždy znovu dokázali rozpoznat své povolání a posvěcovat svět zevnitř kvasem díla apoštolátu lásky a nové evangelizace. Dej, aby její mučednická oběť života nám sjednala vytrvalost v námaze a statečnost v utrpení. Uděl nám milost ... , o kterou prosíme s pokorou a důvěrou. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH UDĚLUJÍ JEN KNĚŽÍ

Vatikán s velkým důrazem připomíná, že svátost pomazání nemocných může udělovat pouze kněz, v žádném případě laik nebo jáhen. Toto ustanovení je podle kardinála Ratzingera třeba pokládat za konečné. To je obsahem naučné nóty, kterou vydala Kongregace pro nauku víry. Odmitá tak definitivně tendence, které tuto výlučnost v poslední době zpochybňují. Nóta byla zaslána všem biskupským konferencím.

CÍRKEV

V ÁZERBÁJDŽÁNU OŽÍVÁ

V Ázerbájdžánu katolicismus oficiálně zmizel za stalinských persekucí. Arcibiskup Claudio Gugerotti, apoštolský nuncius v Ázerbájdžánu, nalezl v této republice skupinu starých věřících, kteří si uchovali víru 70 let bez svátostí. Nyní po desetiletích přistoupili k bířmování. Na začátku 20. století byla v Baku kvetoucí obec, která vybudovala kostel Neposkrvněného Početí. Ve třicátých letech byl jediný kněz zabit a kostel zbořen. Katolíci se pak scházeli už jen tajně. Někteří z nich nebyli dosud ani pokřtěni. V roce 1997 sem opět dorazil první kněz. Papež při návštěvě roku 2002 požádal presidenta o pozemek na stavbu nového kostela. Pak dorazili čtyři slovenští salesiáni. V zemi je nyní necelých 1.000 katolíků, ale přicházejí mladí konvertité.

MEDIÁLNÍ RADA ZASÁHLA PROTI URÁŽCE KATOLÍKŮ

20. dubna, den po volbě papeže, vysílala francouzská televize *Canal Plus* protipapežskou satiru, nazvanou „Adolf II.“ Nejvyšší rada pro audiovizuální média (CSA) prohlásila, že stanice porušila zásadu „respektu k různým politickým, kulturním a náboženským vnímavostem veřejnosti“; varovala *Canal Plus*, že bude-li se věc opakovat, bude následovat citelná finanční pokuta.

Zenit - Res Claritatis

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

jen náležitý rozhled, ale na koho se mohu plně spolehnout, že to se mnou myslí víc než dobře, je ve skutečnosti devízou k nezaplacení. Po někom takovém by se každý člověk měl ve vlastním zájmu vytrvale ohlížet. Jestliže to odmítá a dokonce se tomu zarputile brání, počíná si nerozumně a někdy přímo riskantně. Teprve když se ocitne v situaci, se kterou si neví rady, začne si připouštět, že může existovat Někdo, kdo ví a může více než člověk. Nebylo by moudřejší dát si „poradit“ předem, aby ke kritické situaci ani nedošlo? Čím to, že to lidé tak vytrvale odmítají?

Moudrý Tvůrce všehomíru, který tak pečlivě a důsledně uspořádal a sladil makrokosmos i mikrokosmos a zasadil do něho dokonale umístěného a přizpůsobeného člověka, jistě ho nenechal napospas náhodě. Byl by to od něho projev sadismu, kdyby před ním zatajil, co je pro něho nejprospěšnější a nejužitečnější, když to jako Autor tak dokonale ví. Jeho nanejvýš moudrý a spolehlivý „návod k použití“ se jmenuje Boží zákon a jako Autor se také postaral, aby svůj promyšlený návod dal náležitě ve známost. Ustanovil k tomu dokonce odpovědnou instituci, aby tento Zákon střežila a aktuálně interpretovala. Nazval ji Církev. Ta plní tento úkol vhod i nevhod již dva tisíce let. Nevhod je to obzvláště lidem poslední doby, kteří usoudili, že Boží zákon je pro ně příliš restriktivní, a rozhodli se, že pokud se Boží zákon nepřizpůsobí jejich hedonistickým požadavkům, budou žít podle svých vlastních nápadů. Že by se Bůh zmylil? Jako by se změnila úlohy. Lidé sami začali určovat, co Boží správkyně může učit a co ne. Domnívají se, že vědí sami, co má učit a co má dělat, a pokud si jí vůbec všimají, tak jen proto, že čekají, zda už „zmoudřela“ a ustoupila, nebo trvá na svém. To je přesně to, co očekávali od tzv. „aggiornamenta“. Na trůně nejvyšší mo-

rální autority se s velkou samozřejmostí a samozvaně usadilo veřejné mínění a na jeho správců a tlumočnicků se pasovaly sdělovací prostředky. Veřejnost se prakticky nedovídá, co Církev opravdu učí a hlásá, je však vytrvale informována o tom, jak stále tvrdošijně setrvává na svých životem dávno překonaných požadavcích. Současná troufalost lidské pýchy už dávno překonala stavitele babylonské věže. Pokud si Církev nebo některý její představitel ještě dovolí příliš hlasitě a jednoznačně připomenout a zdůraznit oprávněně a moudře Boží zákony a jejich praktické důsledky, hned se zvedne vlna pobouření a přímo pohoršení a sahá se k zbraním, které si nasadily masku úplného tabu: obrana lidských práv, tolerance, pluralita. Dochází k absurdní situaci: žurnalisté, kteří už neumí nebo ani nikdy neuměli otčenáš, se pokládají za povolane poučovat Církev a stát se advokáty vnitrocírkevních odpadlíků, kteří zneužívají svého postavení k vznášení populistických požadavků.

Není málo těch, co netrpělivě čekali na konec pontifikátu minulého papeže, který podle nich zbrzdil liberalizaci, tak slibně započatou po koncilu. Když se konečně dočkali, hned dali o sobě vědět. Už během krátkého mezivládi se pohotově vynořila celá řada požadavků, co se všechno bude třeba nyní urychleně změnit. Vyrojila se očekávání, s čím přijde Církev a nový papež a zdali už konečně akceptuje a uzákoní to, co si demoralizovaná společnost uvedla svévolně do praxe.

Také ze strany odloučených bratří zaznívala a zaznívá poptávka po „nových ekumenických impulsech“, jako by všechny ekumenický pokrok závisel jen a jen na římské církvi. Ale přece římská církev se od pravých kořenů neodloučila, aby se někam musela vracet. Neměli by o nových sebekritických im-

pulsech přemýšlet především ti, kteří už příliš dlouho jdou svou vlastní cestou?

Oprávněně se nám nelíbí, že dnešní člověk zachází ve své pýše tak daleko, že už nerespektuje ani Boha, ani přirozený zákon a pokládá se za svrchovaného arbitra ve věci dobra a zla a za pána nad lidským životem. Ale když se poctivě ohlédneme zpět a budeme zkoumat krok za krokem, jak se vlastně člověk k takové suverénní pýše dopracoval, nebudeme nakonec muset konstatovat, že tyto bolestné konce mají své bolestné začátky právě tam, kde kdysi ti, kteří v dobré vůli usilovali o nápravu, nakonec zapomněli na pokoru, přecenili sami sebe, upřednostnili své vlastní názory a trvali na nich i za cenu pravdy a jednoty? Běda světu pro pohoršení! Právě tady začalo velké pohoršení, které nese napříč dějinami stále katastrofálnější ovoce. Jakmile se člověk odváží upravovat si víru podle svého, jeho víra přestává být vírou ve vlastním slova smyslu, protože ztrácí svůj podstatný charakter: na místo nejvyšší Autority dosadil člověk sám sebe a zapomíná, že tím nastoupil cestu, o které nikdy neví, kde skončí. Jestliže začnu prepisovat Chestertonův román, vynechávat při tom, co se mi nelíbí, a přidávat své vlastní nápady, přestává to být Chestertonův román.

Největší a nedůležitější ekumenický impuls, na který už dlouho marně čeká Bůh, je upřímné zpytování svědomí, lítost, pokání a velké smírné prosby o milost odpuštění a návratu do jeho domu, k jeho vůli, k jeho zjevené pravdě a jeho pokladům, které uložil do svátostí. Jak může dojít k obrácení světa, pokud nedojde k opravdovému obrácení křesťanů? Marnotratný syn nečekal na impuls ze strany otce a nevyjednával s ním, za jakých podmínek by byl ochoten se vrátit do otcovského domu, ale v své radě sám uznal, jak těžce pochýbil, když z domu odešel.

-red-

Eucharistie uzdravuje

Při každé mši svaté se zpřítomňuje nejdůležitější událost dějin všehomíru a tím je umučení, smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Zmrtvýchvstalý Pán zve všechny k plné účasti na jeho vítězství nad Satanem, hříchem a smrtí. Touží uzdravit nás svou láskou, obdarovat radostí, pokojem a všemi milostmi, které potřebujeme na cestě do nebe.

Jestliže nevstoupíme s Ježíšem do osobního styku, budeme uzavřeni pro přijetí jeho uzdravující lásky a naše účast na Eucharistii se stane neúplnou.

Nezbytnou podmínkou plodné účasti na mši svaté je živá víra ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Jestliže nevidíte znamení a divy, neuvěříte (Jan 4,48), říká Pán Ježíš. Proto nám dává zázračná znamení, abychom celou silou uvěřili, že Eucharistie – to je On sám ve svém zmrtvýchvstalém a oslaveném těle. Jedním z nejpodivuhodnějších divů, který šokuje svět vědy, je uzdravení nevidomé Gemmy di Gorgi. Narodila se roku 1939 v italské vesnici Ribera. Narodila se bez zřítelnic, a proto nebylo vůbec vyhlídek, že by mohla získat zrak. Její babička však neztrácela naději a modlila se za uzdravení své vnučky. Nakonec se rozhodla, že pojedje s vnučkou do San Giovanni Rotondo, aby tam přijala z rukou otce Pia první svaté přijímání. Když přijely 18. června na místo, přistoupily nejdříve ke svaté zpovědi. Pak se účastnily mše svaté, kterou sloužil otec Pio, a při této mši svaté přijala Gemma poprvé Spasitele do svého srdce. A právě tehdy vykonal Ježíš zázrak. Můžeme si představit, jakou měla Gemma radost, když poprvé spatřila svět, který jí obklopuje. Zvolala v radosti: „Babíčko, já vidím celý svět!“ Vyšetření nejlepších lékařů potvrdila, že Gemma nemá zřítelnice, a přesto dokonale vidí. „Je to pro mě zcela nevyšvětlitelná věc,“ řekl jeden z vědců, „nepřítomnost zřítelnic se rovná slepotě a naprosto nechápu, jakým způsobem může toto děvče vidět.“ Prof. Caramazza z Perugie

napsal po podrobném vyšetření v lékařské zprávě, že proti všem zákonům fyziky a biologie děvče bez zřítelnic (tedy naprosto neschopná cokoliv vnímat zrakem) dokonale vidí.

Oči bez zřítelnic, které dokonale vidí, jsou trvalým zázrakem, kterým nám Ježíš potvrzuje, že když věříme v jeho skutečnou přítomnost v Eucharistii a otevřeme před ním své nitro, může proměnit naše srdce a uzdravit nás z nejvážnějších chorob duchovních i tělesných. Gemma di Gorgi je toho žijícím svědkem.

Není možno se s užitkem účastnit mše svaté, jestliže jsme ve stavu těžkého hříchu. Je nezbytné přikleknout nejdříve ke zpovědnici, aby nám Ježíš odpustil naše hříchy a vrátil nám posvěcující milost. Kdyby se někdo odvážil přijmout svaté přijímání ve stavu těžkého hříchu, dopouští se velké viny a zhoršuje svoji duchovní situaci. Svátý Pavel varuje: *Kdo by tedy jedl Chléb Páně nebo pil Kalich Páně nehodně, (...) jí a pije si odsouzení. Proto je mezi vámi tolik nemocných a churavých a mnoho jich už umřelo* (1 Kor 11,27–30).

Mnoho lidí si neuvědomuje, že neochota odpustit, chování zášti, antipatie a hněvu zavírají dveře našeho srdce před Spasitelem. Velmi mnoho nemocí má svůj kořen v neochotě odpustit, v dobrovolném vystavování se zlým mocnostem a v životě v hříchu, v podléhání nejrůznějším vášním, praktikování okultismu a nošení různých amuletů a předmětů spojeným s okultismem. Jestliže člověk přetrhá radikálně své spojení s mocnostmi zla a svěří celý svůj život svátostnému Spasiteli v Eucharistii, dosáhne odstranění zdrojů nemo-

ci a uzdravení i ze stavů, které se jevily jako nevyléčitelné. Jestliže s čistým srdcem a zcela bezvýhradně svěříme Ježíši sebe i celý svůj život a přijímáme ho ve svatém přijímání, určitě každého z nás uzdraví duchovně, fyzicky pak v tom případě, že to bude užitečné pro náš život víry a pro naše sjednocení s ním.

Jedna Polka pracovala několik měsíců v Itálii a najednou se cítila velice špatně. Odešla k lékaři a byly u ní zjištěny dva nádory velikosti pomeranče. Několik dní před operací se modlila a tiskla na své srdce obraz Božeho Milosrdenství. Zřekla se svého hříchu a prosila Ježíše, aby mohla ze srdce odpustit všem, aby k nikomu nechovala zášť. Poslechla rovněž kolegyni, která jí doporučila, aby zahodila kyvadélko, které požívala, a skoncovala se všemi podobným praktikami. Pak šla ke svaté zpovědi, účastnila se mše svaté a po svatém přijímání se zcela odevzdala Ježíši jako jeho výlučné vlastnictví. Nemodlila se o uzdravení, nýbrž aby svým životem plnila Boží vůli. Ani si neuvědomovala, že tím způsobem odstranila všechny překážky, které bránily, aby Ježíš mohl plně vstoupit do jejího srdce. Když podstoupila těsně před operací opětovné vyšetření, k velkému překvapení lékařů nebyly u ní zjištěny žádné nádory. Byla zcela uzdravena. Splnila nezbytné podmínky, aby ji Ježíš mohl uzdravit jak duchovně, tak i fyzicky.

Je velice důležité, abychom při mši svaté celým srdcem věřili, že pro Ježíše není nic nemožného a že může osvobodit od nejtěžších závislostí, uzdravit choroby duševní, psychické i fyzické. P. Emilian Tardif při své evangelizační misi probouzel v lidech víru ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Na mše svaté, které sloužil, přicházely tisíce lidí, kteří s hlubokou vírou otevírali svá srdce Kristu přítomnému v Eucharistii. Pán Ježíš mohl uskutečňovat uzdravení v duchovní i fyzické oblasti.

Jedním z nich je případ Mexičanky Celie Covarrubiasové. Když měla třicet let, onemocněla těžkou chorobou levého ucha. Podstoupila resekci středního ucha, ale protože došlo k infekci, museli ji amputovat při nové trepanaci kost vnitřního ucha, takže na levé ucho zcela přestala slyšet. Účastnila se mše svaté, kterou celebroid P. Emilian Tardif, a vzala velmi vážně výzvu kazatele, aby uvěřila ve skutečnou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Po svatém přijímání se zcela odevzdala Ježíši, aby byl jejím jediným Pánem a Spasitelem. K velkému překvapení začala slyšet levým uchem lépe než tím, které bylo zdravé. Ve svém svědectví potvrdila, že jestliže někdo nemá sluchový orgán a náhle začne slyšet, je to zvláštní znamení, kterým chce Ježíš apelovat na naše srdce, abychom odhodili všechny pochybnosti a zábrany, které brání v působení Pokrmu, který dává život věčný a ve kterém je přítomen živý Ježíš Kristus.

Poslání, které přijal Ježíš, když zůstal s námi po všechny dny až do skonání světa, je osvobodit nás ode všech pout, které z nás činí nevolníky. Především jde o uvolnění z pout hříchu (srov. Mt 4,23–29). V každé mši svaté nám Ježíš přináší plnou spásu a dává nám v daru svůj zmrtvýchvstalý život a lásku. Jsme včlenění do nejsvětější Trojice, abychom mohli již zde na zemi zakoušet skutečnost nebe. Jen na nás a na naši přípravě záleží, aby se mše svatá stala pro nás nejdůležitější událostí našeho života. Náš Pán řekl sv. Faustyně: *Pamatuj si, moje dcero, když přicházím ve svatém přijímání do lidského srdce, mám ruce plné všech milostí a toužím, abych je mohl odevzdat duši, ale duše mi vůbec nevěnují pozornost a zabývají se něčím zcela jiným. Jak je mi smutno, že duše nepoznaly mou lásku. Zacházej se mnou jako s něčím mrtvým* (D 1385).

Z *Mitujcie się* 2/2005
přeložil -lš-

První svaté přijímání v sedmi letech nebo ještě dříve...

Prefekt Kongregace pro klérus kardinál Castrillón Hoyos píše kněžím k Roku Eucharistie

Milí spolubratři v kněžské službě, obracím se na Vás prostřednictvím internetové stránky www.clerus.org. Tato stránka Vám nabízí specifickou dokumentaci k permanentnímu vzdělávání, a to především prostřednictvím mezinárodních teologických videokonferencí, které pořádá Kongregace pro klérus k tématům, která se Vás obzvláště týkají.

V této povánoční době bych vyslovil zvláštní dík zvláště Vám farářům. Prožíváte letos zvláštním způsobem Rok Eucharistie a vydáváte ve svých farnostech svědectví o eucharistickém tajemství.

Čiňte to na mou památku - to je Ježíšova prosba a my výkonem své kněžské služby zpřítomňujeme každý den svátostným způsobem jeho Tělo a jeho Krev na oltáři. Proto můžeme říct: *Slovo se stalo tělem a přebývá mezi námi* (Jan 1,14).

Vánoční doba je zvláštním způsobem spojena s dětmi. Vtělený Bůh, Emanuel, se nám zjevuje s tváří dítěte. Jako dospělý nám bude hlásat, že cesta do nebeského království vede srdcem dítěte: *Nebudete-li jako malíčci, jistě nevejdete do nebeského království* (Mt 18,3).

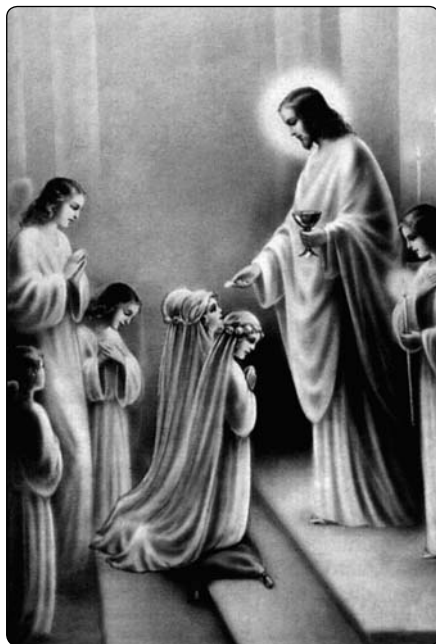
Při modlitbě Anděl Páně 6. ledna o slavnosti Zjevení Páně zdůraznil Svätý otec ještě jednou význam dětí v Církvi: „Děti jsou přítomnost a budoucnost Církve. Mají aktivní roli v evangelizaci světa. Přispívají k ní svými modlitbami, které zachraňují svět a dělají ho lepším.“

Jak můžeme v tomto roce věnovaném Eucharistii zvláštním způsobem pamatovat na ty, kteří jsou prvními adresáty katecheze

v našich farnostech, totiž děti? Přijímáme je, provázíme je s jejich rodinami ke křtitelnici a vidíme je později znovu v kurzech katechismu a přípravy na první svaté přijímání.

Velký papež Pius X., kterého Církve prohlásila za svatého, věnoval dětem mnoho pozornosti a pastoračního úsilí. 8. srpna 1910 vydal dekret *Quam singulari*, ve kterém konstatuje, že je možno děti připustit k prvnímu svatému přijímání již ve věku sedmi let.

Pro pastorační děti představuje toto rozhodnutí zásadní obrat. Nadále mohou děti přijímat svaté přijímání po náležité přípravě, která jim zprostředkuje základní pravdy křesťanské víry. Věk dětí byl již tehdy stanoven na přibližně sedm let, když je totiž dítě schopné rozlišit Tělo Páně od obyčejného chleba.

Spolu se svatým papežem Piem X. jsou mnozí přesvědčeni o tom, že praxe přivádět děti v sedmi letech k prvnímu svatému přijímání přináší mnoho milostí. Mimoto nesmíme přehlížet

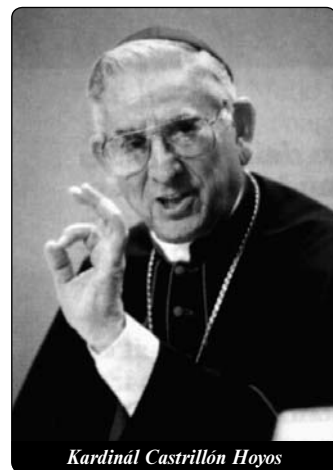
historickou skutečnost, že prvotní církev udělovala svátost Eucharistie již novorozencům po křtu ve formě kapky posvěceného vína.

Mnoho staletí byla starost o včasné první svaté přijímání pevnou součástí pastorační práce dětí. Tento obyčej vždy znovu potvrzoval Pius X. a jeho nástupci až k Svatému otci Janu Pavlu II.

Kánon 914 KCP shrnuje tuto papežovu záležitost: „Povinností především rodičů a těch, kdo jsou na jejich místě, a také faráře je dbát, aby děti, které dosáhly užívání rozumu, byly náležitě připraveny, aby co nejdříve po přijetí svátosti smíření byly posilněny tímto nebeským pokrmem.“

Teprve nedávno našel Svätý otec slova obdivu pro toto rozhodnutí Pia X. Ve své knize *Vstaňte, pojďme* píše: „Jeden z mých předchůdců, sv. Pius X. svým rozhodnutím o prvním svatém přijímání podal působivé svědectví pastorační lásky k dětem. Nejen snížil věk, aby mohly přistoupit ke stolu Páně, z čehož jsem já sám měl v roce 1929 užitek, nýbrž otevřel také možnost přijímat sv. přijímání již před sedmým rokem, jestliže dítě dospělo k potřebnému rozlišování. Časné svaté přijímání bylo pastorační rozhodnutí, které si zaslouží, abychom je pochválili a pamatovali na ně, protože přineslo mezi dětmi mnoho plodů svatosti a apoštolátu a podpořilo rozkvet kněžských povolání.“

My kněží, kteří jsme Bohem povoláni, abychom v jednotě s našimi biskupy střežili Svátost oltářní, musíme děti pokládat za první adresáty tohoto velkého daru, svaté Eucharistie, kte-

Kardinál Castrillón Hoyos

rý Bůh světuje křehkým nádobám a vložil do našich posvěcených rukou.

Myslím, že patří k největším radostem faráře vyslechnout zpověď dětí a pak jim podat první svaté přijímání. Čím menší jsou, tím více si může být jist, že svátostného Krista přijímají důstojně do svého srdce. Duch dítěte, které dospělo k užívání rozumu, a dnes se toto stádium urychluje, je otevřen pro božské světlo, které mu dovoluje proniknout do tajemství Boží lásky k lidem. Skrze rozum se pak probouzí víra, která, jak můžeme pozorovat v našich farnostech, je právě u dětí velice živá, takže jsou schopnější než dospělí bezprostřední modlitby v Pánově blízkosti.

Chceme proto doufat, že tyto svaté a papeži bez výjimky přijímané tradice, které připouštějí malé děti po svaté zpovědi k svatému přijímání, najdou ocenění a následování zvláště v tomto Roku Eucharistie. Modleme se společně za to, aby se pastorační láska stala hybnou silou každého faráře, aby ve společenství s biskupy a ve spolupráci s rodinami a vychovateli dětí byla vliata malým dětem láska k svaté Eucharistii.

Touha přijmout Tělo Kristovo je jistou cestou k zajištění budoucnosti v pokoji a svatosti, což se týká nejen jednotlivých věřících, ale celého křesťanského společenství.

Ve Vatikánu 8. ledna 2005

Pravda je vedlejší

Papežova smrt, média a zanícení pro víru

Tři dny byl klid, pak se impérium vrátilo na své místo. V pátek, den a půl před papežovou smrtí, začala média poprvé vysílat připravené konzervy neohlášené v programových věstnicích a v tisku. Každou hodinu se počítalo s papežovým úmrtím a všichni chtěli být ve „správné linii“. Pro Římu věrné katolíky to bylo překvapení. I takové zcela samozřejmě k Církvi kriticky zaměřené listy jako *Süddeutsche Zeitung* nebo *Spiegel* dávaly najevo obdiv k papeži Janu Pavlu II., dokonce zde bylo cítit sympatie. Tušily totiž, že mají co do činění s dějinným gigantem. I jiné listy referovaly sáhodlouze o muži, který miloval mládež a na jehož lásku mládež na celém světě s tak otevřeným srdcem odpovídala.

Přirozeně normální katolík si také všiml, že mnoho žurnalistů nemá o některých záležitostech ani potuchy. Když známá moderátorka ohlásila „všem známou modlitbu gratia plena“, přičemž se jednalo o „Ave Maria“, nebo když reportér, který nikdy neslyšel litanie ke všem svatým, mluvil o seznamu osob, které papež svatořečil, nebo když byla při pohřební mši slova proměňování interpretována jako „apel kardinála Ratzigera adresovaný milionům lidí“, můžeme jen potřást hlavou nad skutečností, jaké mezery ve vzdělání mají lidé, kteří by měli být vzdělanější než mediální konzumenti. Není to jen otázka žurnalistů, kteří byli v místě dění, jako spíše vedení samotných redakcí. A zde bylo zjevné: v oblasti víry (nejen Církve) máme co do činění s ignorancí, která je dvojnásob strašná. Jednak kvůli neuvěřitelným mezerám ve vzdělání, což by se ještě dalo snést, ale především kvůli každodennímu nepřátelství vůči katolické církvi.

Při utrpení, smrti a pohřbu Jana Pavla II. se projevil jasně

tento fenomén: ve světě se žije na dvou zcela odcizených hvězdách. To bylo zřejmě především třetí den. Již večer se impérium vrátilo na svůj trůn. Již večer dostali slovo takoví staří a zatrpklí nepřátelé jako Hans Küng, Alice Schwarzerová či pastor Flie-

ge, kteří nejen že nemají cit pro Církve, ale nemají ho ani pro věřící, jsou však věrným zrcadlem stavu společnosti, která se právě v této otázce v Evropě a zvláště v Německu jasně polarizuje. Má to souvislost i s kulturním bojem kolem Rocca Bottiglioneho a se situací v evropském parlamentu a v komisi EU.

Kardinál Meisner řekl na adresu tohoto kulturního boje dnešních dnů: „Nežijeme již v epoše světových názorů, tedy názorů na podstatu světa, nýbrž názorů na člověka. Obraz člověka je rozlišující a rozhodující znak. A pro samotný obraz člověka je východiskem pochopení lásky.“

„Jediná dimenze, která je pro člověka přiměřená, je láska,“ řekl Jan Pavel II. a podle této zásady také žil. Mnoho novinářů

cítilo dech pravdy a to se táhlo celodenním dlouhým zpravodajstvím o umírání a smrti papeže. Ale pak se vrátili malodušně se svými tématy: svěcení žen, celibát, mravní učení. List Bild (dokonce ten!)^(*) jako reakci na televizní pořad paní Christiansenové napsal ve svém sloupku „Post von Wagner“:

„Připíchla jste si na tabuli kostlivce Heinera Geislera a Hanse Künga, levičáckého teologa, kterému papež odňal povolení vyučovat. Celibát, kondomy, Aids. Paní Christiansenová, kariéristka bez dětí, klade otázky na roli ženy. Paní Christiansenová, proč jste tak agresivní? Proč jste pozvala právě tyto muže, kteří mají vždy pravdu, na svou besedu? Tito muži vám o roli ženy nemohou říct vůbec nic. To jsou uražené existence. Vaše beseda bylo to nejhoupější, co jsem kdy viděl. Redukovala jste otázku víry na kariéru a zábavu v posteli... Jiná otázka je, proč Vám ADR dovoluje plivat na papeže. Kdy jste byla naposledy v kostele, paní Christiansenová?“

Také Matthias Matussek napsal ve svém pojednání „Dědictví lva“:

„Morální teologie papeže představovala pro kritiky něco jako skandál. K čemu prý je to dobré vyzývat dnes k čistotě a monogamii, které jsou dnes už skandální. Především v nejbohatším světě máme někdy dojem, že se tu žádné právo nehájí tak vehementně, jako právo na okamžitý orgasmus kdy-

koliv a kdekoliv. V jednom listu ke stříbrnému výročí svého úřadu opakoval papež svůj postoj k celibátu: Pro církve a dnešní svět představuje svědectví čisté lásky na jedné straně určitý druh duchovní terapie pro lidstvo, na druhé straně protest proti zbožňování pohlavního styku. Není třeba zdůrazňovat, že nařídil přísnější postup proti pedofilním zneužívatelům ve vlastních řadách. Papežův postoj k potratu byl tak nečasový, že vstávaly vlasy na hlavě, ale pak se opět dal vidět jako zastánce ducha doby. Nikoliv, tento papež požadoval něco jako protiosvětské sebezapření, ale právě o to mu šlo.“

K tomu není třeba nic dodávat. Je to žurnalistika divoké smečky, která se žene za kořisti. Všichni se pachtí za stejnou zprávou, ať už ze strachu z konkurence nebo strachu o honorář. Mělo by v mediální ekonomii ovšem jít o něco víc než o mechanické zákony. A tento papež nabízel mnohem více. Byl to muž symbolů a gest, které dělají dějiny. Ať už to byly polibky země, objetí nebo vyslání holubice, tu poslední vyslal letos v lednu. Byla to síla symboliky ve světě žijícím z obrazů, on společnosti médií dával to, co je její: víze, orientaci, obrazy. A nebyla to nějaká plytká symbolika. S ní souhlasily jeho činy a nauka, kterou hlásal. To vše ho dělalo ještě autentičtější.

Tato aura autenticity, pravosti a důslednosti až do smrti mu propůjčovala něco, co média odedávna přitahuje: lesk pravdy. Již Tomáš Akvinský definoval pravdu jako souhlas myšlení a bytí, intelektu a konání (adequatio intellectus rei). Jan Pavel II. byl muž pravdy a dojímal tím lidi a fascinoval média. Nemohla se tomu vyhnout ani ta, která jsou k církvi tak kritická, proto to nepřestalo platit ani tehdy, když tento papež už neodpovídal klíše sportovce kypícího zdravím, nýbrž naopak se stal velice vetším starcem. „Já

PROCES BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II.

Benedikt XVI. oznámil v pátek 13. května při setkání s kněžími římské diecéze, že proces blahorečení Jana Pavla II., má být zahájen ihned. Zrušil tedy pro tento případ pětiletou lhůtu, která se jinak pro zahájení procesu vyžaduje. Tato zpráva byla přijata s velkým nadšením.

Kath-net

jsem veselý, buďte veselí!“ vydechl z posledního k lidem. Noviny z toho udělaly titulky. Byla to láska k lidem, láska do posledního okamžiku. Byl to logický konec cesty lásky.

Nikdo neví, jak často vlastně byla v těch dnech médiím položena Pilátova otázka: „Co je pravda?“ Jisté je, že nemálo redakcí se vrátilo k hluku davu z roku '68, aby si v pseudodiskuzích mohly umýt s Pilátem ruce. Jisté také je, že na dvě miliardy lidí na celém světě se účastnily pohřbu, jaký ještě neviděly. Přitom z evropské provincie se někteří Pilátovi učedníci pokoušeli dělat povyk, o kterém si myslí, že jen z něho jsou šťastni. Ten povyk se zvedá jako kozlí zpěv nevěry. Katolická církev je zbavena ochrany, jakou jí propůjčoval Jan Pavel II. na základě své popularity. Jako odpověď na celosvětovou katechezi o smrti, zmrtvýchvstání a vykoupení, kterou dal papež na začátku dubna, budou média pokračovat podle hesla: Pravdu je třeba překřičet. Církev bude dále hanobena jako reakcionářská, středověká, neschopná reformy. Nebude řeč o pravdě víry, ale o výsledcích výzkumů veřejného mínění.

Na otázku, co je pravda, dal nejlepší odpověď Petr: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“ Pravda víry spočívá v lásce a toto radostné poselství pravdy zůstává skryto těm, kteří nevěří. V tom je dilema žurnalistů. Kdo chce vystihnout událost víry, nevidí nic, dokud setrvá v nevěře. Ba co víc, bude v pokušení všechno měřit kategoriemi moci a ničit je jménu nesnášenlivosti. Jan Pavel II. řekl v únoru 2004, že média dokumenty o víře překrucují. Věřící se dovidají o jejich obsahu jen na základě okamžitých reakcí médií, která spíše matou než informují. Přijetí dokumentu je spíše mediální událost než společné naslouchání učitelskému úřadu, který sděluje společenství nauku církve.

Diego Contreras, profesor na univerzitě Sacra Croce v Římě, řekl, že zpravodajství o Církvi dopadá proto tak špatně, že média spíše než o obsazích hovoří o reakcích na výpovědi Církve. V tisku, rádiu a televizi převládá tendence referovat o echu a o reakcích, jaké vyvolávají postoje církevních představitelů. Samotný původní obsah zůstává přitom stranou. „Pravda“ se vytváří tak, že se reakce kladou před skutečné výroky. Média pokládají za dostačující, když referují o tom, o čem se diskutuje, aktivizují stereotypy zprava či zleva a samotný obsah nechávají stranou. Tak vzniká obraz o Církvi, který ovlivňuje i věřící, protože ti mnohdy důvěřují médiím více než ti, kteří v médiích pracují. Jiným zdrojem zkreslení je skutečnost, že zprávy o dění v Církvi doprovázejí jakoby věrohodné, ale ve skutečnosti falešně interpretace. Novináři si totiž vyhledávají ty, kteří řeknou to, co si oni sami myslí.

Řecký dějepisec Polybios jednou řekl, že dějiny bez pravdy jsou jako tvář bez očí, a Hermann Boventer, nestor novinářské etiky, výstižně prohlásil: „Žurnalismus, který se neřídí vyšším principem, produkuje bez odporu pomocí techniky všechno, co od něho žádá mocenský organismus. Slepá a funkcionářská praxe ničí lidskou komunikaci. Ten, kdo provozuje žurnalistiku jako stroj, získá strojové srdce.“

Smrt a smutek za Jana Pavla II. ukázaly, jak strojově a bez srdce pracuje značná část sdělovacích prostředků. Není to bolestný symptom vymírajícího národa? Každopádně je to výzva pro ty, kteří v tomto kulturním boji zůstávají na straně Říma, aby právě nyní stáli věrně za nástupcem zesnulého papeže Benediktem XVI.

*Výtah z článku
v Der Fels 5/2005*

(*) Bulvární list podobný našemu Blesku

NEDOŽITÉ 85. NAROZENINY

Ve výroční den narození Jana Pavla II. 18. května celebroidal jeho osobní sekretář arcibiskup Stanislav Diwisz mši svatou v kryptě chrámu Svatého Petra v prostoru mezi hroby prvního a posledního zemřelého papeže. Těto bohoslužby se účastnil také moskevský arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz a ruská delegace. V bazilice Santa Maria Maggiore se konal večer koncert, na kterém byla provedena italská premiéra mše Speravi in Te Dominum, kterou pro Jana Pavla II. komponoval Hubert Steppnan. Tato skladba měla svou premiéru ve Varšavě v roce 1993.

NEŽÁDOUCÍ PROJEVY WIR SIND KIRCHE

Salcburský arcibiskup Alois Kothgasser zakázal skupině „Wir sind Kirche“ (Církev, to jsme my) představit v dómském knihkupectví tzv. „Dopis stádu“. Také zakázal použít na tomto listu logo diecéze. Arcibiskup uvedl ve svém zdůvodnění: „Ne každé ulehčení v církvi znamená reformu. Ve společných základech musíme být jednotní. K tomu patří také uvědomělé společenství a spojení s papežem.“ „Tu a tam slyším, že mezi těmito lidmi je mnoho kritiky. Kdo chce následovat Krista, musí také zůstat s Petrem, a kdo chce zůstat s Petrem, ten je také v Církvi.“

PREFEKT KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY

Prefektem Kongregace pro nauku víry jmenoval papež Benedikt XVI. biskupa Williama Josefa Levadu, dosavadního arcibiskupa v San Franciscu. W. J. Levada byl už jednou povolán k práci v Kongregaci v roce 1976 a působil tam šest let. Počátkem 80. let byl světicím biskupem v Los Angeles, v roce 1986 byl jmenován arcibiskupem v Portlandu ve státě Oregon. V r. 1995 ho papež jmenoval arcibiskupem-koadjutorem v San Franciscu. A 27. prosince toho roku se stal nástupcem arcibiskupa Johna Quinna.

13. KVĚTEN VE FATIMĚ

Eucharistické slavnosti k 88. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě se letos zúčastnil také libanonský arcibiskup kardinál Jose

Policarpo. Slíbil na konci konkláve papeži Benediktu XVI., že v tomto jubileu navštíví Fatimu. „Tak jsem nyní zde, abych položil k nohám Panny Marie pontifikát Benedikta XVI.“ Do Fatimy přišlo ten den 35 000 poutníků.

PAPEŽ BUDE JEN SVATOŘEČIT

Papež Benedikt XVI. nepovede osobně obřady blahorečení. Tento úkol je svěřen prefektu Kongregace pro svatořečení, kterým je v současné době kardinál José Saraiva Martins. Již koncem 80. let upozornil Josef Ratzinger, tehdy jako prefekt Kongregace pro nauku víry, na rozdíl mezi blahorečením a svatořečením. Řekl tehdy magazínu 30giorni: „Rozdíl mezi blahorečením a svatořečením je rozumný nástroj pro rozlišování mezi postavami, které mohou svůj příklad uplatňovat jen v určitých oblastech, a těmi, kteří mají poselství pro celou Církev.“ Tato praxe byla v Církvi běžná až do pontifikátu Pavla VI. Nyní se k ní Církev opět vrací.

PRVNÍ BLAHOŘEČENÍ BEZ PAPEŽE

O Svatodušní neděli provedl kardinál José Savaira Martins v bazilice Sv. Petra své první blahorečení bez účasti papeže. Pozvedl k účtě oltáře dvě řeholní sestry: Marii Annu Barbaru Cope (1838–1918) z USA, původem z Německa, a Španělkou Asuncion del Corazon Jesus (1868–1940).

Kath-net

Počátky Církve (8)

Petr

Dospěli jsme k rozhodujícímu bodu v dějinách Církve. Budeme rozjímat, jak Bůh může překonat setrvačnost v židovské církvi, zatím uzavřené do sebe, aby ji otevřel univerzálnosti. Na počátku řekl Ježíš učedníkům: *Budete mi svědky až do končin země* (Sk 1,8). Je logické, že Petr bude tím prvním, kdo uposlechne Boha a především v sobě překoná dosavadní uzavřenost Církve. Předchází jí to dva zázraky ve stylu evangelia, které jsou mostem mezi zprávou o Pavlovi, vyvoleném nástroji pro misi mezi pohany, a oficiálním začátkem této mise, který učiní Petr.

V líčení zázraků je patrné intimní spojení Petra s Ježíšem. Je si vědom, že Ježíš kráčí spolu s ním dějinami, a proto nechává jednat jeho. V pobřežním městě Lyddě vidí ochrnutého a řekne mu: *Ježíš ti vrací zdraví*. Z toho je zřejmé, že původcem zázračné moci je Ježíš, Boží Syn, **původce života** (3,15). A pak tak, jako Ježíš kdysi v domě Jairově, kde poslal všechny pryč a pak řekl: *Dívko, vstaň!*, i Petr v Joppe, kam byl povolán k zemřelé dobročinné vdově, poslal všechny ven a řekl: *Tabito, vstaň!* Je jasné, že to působí Ježíš. A po tomto místě následuje vyprávění o Božích zjeveních, která otevírají pohanům cestu ke spáse.

Kornéliovo vidění (10,1-8)

Vyprávění je velice prosté a naplněné pokojem. Kornélius byl *zbožný a bohabojný muž, on i celá jeho rodina*. Dával mnoho almužen a vytrvale se modlil k Bohu. Byl jako mnoho jiných pohanů příznivcem židovské víry, aniž by formálně přestoupil k judaismu. Když se podle židovského obyčeje ve tři hodiny odpoledne modlil, spatřil v jasném vidění anděla, který mu řekl: *Tvé modlitby a tvé almužny vstoupily před Boha a on si na ně*

vzpomněl. Bůh si ho vyvolil, aby byl prvním z pohanů, kdo uvěří v Krista. Proto anděl dále říká: *Pošli nějaké muže do Joppe a povolaj si jistého Šimona, kterému říkají Petr*. Bez ptaní na důvod povolá své dva sluhy a bohabojného vojáka, všechno jim vyloží a pošle je do Joppe.

Petrovo vidění (10,9-23)

Právě když už se tito Kornéliovi poslové blížili, *vystoupil Petr na terasu, aby se modlil*. Místo modlitby však čteme, že dostal hlad. Vypadá to banálně, ale právě téma pokrmu tu hraje důležitou roli. Zatímco mu připravovali pokrm, nabídl mu nebe jinou „stravu“: *Viděl nebe otevřené, jak se dolů snáší něco jako velké prostěradlo plné nejrůznějších živočichů. A jakýsi hlas na něj zavolal: „Vzhůru, Petře, zabíjej a jez!“*

Petr to však v veškerou rozhodností odmítl: *„Nikdy jsem nejedl nic poskvrněného ani nečistého.“*

Je obtížné opustit tradici, která je hluboce zakořeněna. A hlas k němu opět promluvil: *Co Bůh*

Nicola Onufri: *Setník Kornélius*, 16. stol.

prohlásil za čisté, o tom neříkej, že je to poskvrněné. Vidění se opakovalo třikrát.

Zatímco Petr byl z vidění celý na rozpacích, řekl mu Duch: *„Jsou tu tři muži a hledají tě. Ihned sestup dolů a bez váhání jdi s nimi, protože já jsem je poslal.“* To je pro Petra pravé světlo. Chápe, že tu působí Duch, a setkání s Kornéliovými posly mu dává poznat, že Bůh ho volá k velké kulturní změně. Bůh

Sandro Botticelli (1445-1510): *Svatý Petr (detail)*

očistil všechno, proto je třeba ho poslechnout. Ví, že posly neposlal Kornélius, ale sám Duch. Proto odkládá tabu, které oddělovalo židy a pohany, přijímá je jako hosty a pohostí je. Petr vidí, že je pozván, aby hlásal Slovo pohanům, a je připraven opustit tradice otců a odebrat se do domu setníkova.

Setkání s Kornéliem (10,23-33)

Petr odchází a chce, aby s ním šli také někteří učedníci z Joppe. To pro případ, že by bylo zapotřebí očitých svědků. Z Joppe do Caesareje je 50 km, proto dorazí na místo až další den. Když Petr přicházel, vyšel mu Kornélius naproti a padl mu k nohám. Takovým způsobem se vzdávala božská pocta. Petr ho však ihned zvedl a řekl: *„Vstaň, vždyť i já jsem jen člověk.“*

Zábrany padly a oni za rozhovoru vstupují dovnitř. Je zde přítomno mnoho lidí, takřka všichni pohané. Snad je to poprvé, co Petr vstupuje do pohanického domu, a i pro přítomné je to nezvyklé, když vidí žida vstupovat do jejich domu. Proto Petr vysvětluje: *„Jak víte, židovi není dovoleno, aby se stýkal s někým, kdo není žid. Ale Bůh mě poučil, že nesmím nikoho považovat za poskvrněného nebo nečistého: proto jsem ochotně přišel.“* Proč jste pro mě poslali?

Kornélius znovu opakuje vyprávění o svém vidění a končí: *„Jsi hodný, žes přišel.“*

A předává Petrovi slovo: *„Všichni jsme tu před Bohem, abychom vyslechli všechno, co ti Pán uložil.“*

Petrovo kázání (10,34-43)

Petr v krátkém úvodu nejdříve zdůrazňuje, že je to Bůh, kdo zde působí. *„Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a jedná správně.“* Nyní začíná vlastní kázání, které je zaměřeno na Ježíše, neboť Petr cítí, že těmto posluchačům je zbytečné mluvit také o Starém zákonu. První katecheze pro pohany hovoří pouze o Ježíši Kristu a bude tomu tak i nadále. To platí i pro dnešek: Lid má poznat Ježíše, má se dovědět, kdo to je, a vstoupit s ním do styku. *To je Slovo, které poslal Izraelitům, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi.*

Nejdříve to bylo hlášáno Izraelitům, ale z kontextu je jasné, že ohlášení pokoje skrze Ježíše platí pro všechny. **On je Pánem všech**. To mohlo být určitou nárazkou pro Kornéliu a jeho hosty, kteří byli v římském impériu zvyklí pokládat svrchovaného císaře za základ veškeré moci politické i náboženské. Nato přistupuje bezprostředně k události „Ježíše“ a dovolává se toho, že o něm posluchači již slyšeli: *„Víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a pak po celém Judsku, jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh ho však vzkřísil třetího dne a dal mu, aby se viditelně ukázal ne všemu lidu, ale těm, které si předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtyvýchvstání.“*

Petr tu vystupuje nejen jako očitý svědek, ale také jako služebník slova. To, co říká, je

přesné a slouží jako vzor katecheze. Mluví o Ježíšově veřejném životě a pak o jeho umučení a smrti s tím, že za jeho smrt jsou odpovědní židovští pohlaváři, i když to udělali z nevědomosti (srov. 3,12). Pak mluví o tom, jak Bůh Ježíše oslavil, takže se mohl ukázat svědkům, **nám, kteří jsme s ním jedli a pili.** Nakonec připomíná poslání, které jim bylo svěřeno: „*Přikázal nám, abychom hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem stanovený soudce nad živými i mrtvými... Skrze něho se dostane odpuštění hříchů všem, kteří v něho věří.*“ Tu je však ve své řeči přerušeno.

Dar Ducha Svatého (10,44-48)

Když ještě mluvil, sestoupil Duch Svatý na všechny, kteří tu řeč poslouchali. Je to Boží Amen k Petrovu slovu, Amen neočekávané i od těch, kteří Petra doprovázeli. Všichni žasli, že i na pohany byl vylit Duch Svatý. *Slyšeli totiž, jak mluví cizími jazyky a velebí Boha.* „Mluvit jazyky“ znamená, že děkovali Bohu každý svým osobním způsobem. Duch je totiž otevřel Bohu a oni s ním rozmlouvají a používají při tom slova, která slyší ostatní.

Petrova reakce na tento dar je více než logická. Chápe, že Bůh zrušil všechny rozdíly mezi židy a pohany a že všechny spojuje dokonalá jednota. Proto jim nemohl odepřít křest, který je oficiálně přidruží do společenství věřících v Krista. Poručil tedy, aby byli pokřtěni ve jménu Ježíše Krista. Pak u nich zůstal tři dny v dokonalém společenství. Výhrady o čistém a nečistém již nemají smyslu. Bůh je zrušil a mohou se společně radovat ze svobody v Kristu.

Ale jak tuto změnu přijme židovsko-křesťanská obec?

Petr se vrací do Jeruzaléma (11,1-18)

Petrovo chování v Ceasareji bylo pro jeruzalémskou církev něco neslychaného. Ještě totiž lpěla na židovských tradicích a ne-

byla připravena je opustit. Proto když se Petr vrátil, *dělali mu výčitky a říkali: „Vešel jsi k lidem neobřezaným a jedl jsi s nimi!“*

Je to stále problém „čistého a nečistého“, který trápi Církev a bude ji trápit, takže budou dělat problémy Pavlovi.

Je něco opravdu neobvyklého, že Petr, který byl vždy mluvčím a hlavou, je pojednou terčem výčitek. Ale nepokládá to za urážku. Petr miluje svou obec a chápe, co jí dělá obtíže. Proto hledá způsob, jak jí vysvětlit, že je třeba poslouchat Boha. To prohlásil před veleradou a opakuje to i křesťanské komunitě. V dlouhé řeči jim podrobně vysvětluje, co se všechno pod vedením Ducha Svatého stalo, a končí: „*Jak bych se mohl odvážit klást Bohu překážky?*“

Když to uslyšeli, uklidnili se, velebili Boha a uznávali: *I pohanům dal Bůh, aby se obrátili a došli do života.*

Jsou však všichni věřící připraveni přijmout tuto pravdu? Boha nikdo nemůže zastavit. Přesvědčíme se o tom v další části této čtení o velkém misijním úspěchu, jakého dosahuje Pavel, Boží nástroj pro evangelizaci pohanů.

Modlitba

Jak velké je tvoje srdce a tvoje láska, Otče. Ty jsi opravdu Otec všech a všechny pokládáš za své děti. Proto se stavíš proti každé rasové uzavřenosti a všechny voláš, aby žili v dokonalém společenství. Otevři naše srdce, abychom žili v duchu apoštolské tradice a chápali, že jediným cílem katecheze je hlásání zvěsti o Ježíši Kristu a pomoc všem osobám, aby vstoupily do pravého společenství s ním. Odstraň z našich katechezí přehlížení Krista a dej, ať je jejich obsahem a korunou. Ať se křesťané vychovaní v jeho jménu naučí, že jedině Kristus může vyplnit jejich život a jedině hlásání Krista dává smysl veškeré křesťanské aktivitě. Uděl nám, Otče, tuto pravou radost. Amen

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice 3/2004 přeložil-lš-

JÁ JSEM (23)

VY MĚ NAZÝVÁTE MISTREM,
A TO PRÁVEM (Jan 13,13)

Ježíš Mistr jde vstříc učedníkovi, kterého přitahuje dobro, aby osvětlil jeho inteligenci světlem Pravdy

Jednoho dne jsem řekl svým učedníkům: *Nazýváte mě Mistrem, a to právem: to skutečně jsem, a nyní opakují tobě: Jsem tvým Mistrem: „Toto je moje přikázání: abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás.“* ⁽¹²⁶⁾ *„Budete-li zachovávat má přikázání, zůstanete v mé lásce.“* ⁽¹²⁷⁾ *„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci...“* ⁽¹²⁸⁾

Jak jsem vás miloval? Nikoliv slovy, nýbrž až k smrti, a to *smrti na kříži. Vsemu jsem učil svým příkladem: sebezapíráním, láskou, obětí a milosrdenstvím...; pozval jsem tě, abys mě následoval, a dělal jsem ti cestu tím, že jsem nešetřil oběťmi duše a srdce až k obětování života za tebe. „Dal jsem vám příklad“* ⁽¹²⁹⁾; *„a není učedník nad mistra.“* ⁽¹³⁰⁾

Následuj program svatosti, který jsem napověděl mladíkovi v evangeliu, když se mě jednoho dne ptal: *„Mistře, co mám dělat, abych obdržel život věčný?“* - *„Zachovávej přikázání,“* odpověděl jsem. - *„Všechno jsem zachovával.“* - *„Jedna věc ti chybí,“* dodal jsem, *„jdi, prodej všechno, co máš a rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě.“* ⁽¹³¹⁾

Co mi řekneš, co mi odpovíš na tato naučení? Je tvoje srdce ochotno jít po této cestě svatosti? Nic není nemožného pro toho, kdo miluje. *Hledej, co ti schází, praktikuj vytrvalé ctnosti a miluj mě z celého srdce, z celé duše a ze vsí síly a bližního jako sebe samého.*

„Kdo přijímá moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje a také já ho budu milovat a zjeví se mu.“ ⁽¹³²⁾ *Chceš-li mě následovat z větší blízkosti, jestliže cítíš povolání k řeholnímu stavu, nenechej je projít kolem, protože je to perla z nebe, uposlechni moji radu a odluč se ode všeho, aby ses více spojil se mnou.*

Já jsem v Eucharistii a dám ti nezbytnou nadpřirozenou sílu, abys uvedl do praxe moji nauku. Přibliž

se ke mně, jako se přiblížil milovaný učedník, pij z pramenů mého Srdce.

Děkuvzdání

Ježíši, Mistře dobrý, můj Pane a můj Bože, jak Ti zaplatit za Tvá svatá naučení a za Tebe samého, který ses mi v nich daroval?

Chválím Tě ze všech svých sil, svými smysly, svým tělem, svou duší a celou svou bytostí.

Chtěl bych využít celý svůj život, abych Ti děkoval za Tvá slova plná moudrých směrůvek k nebi.

Jedna věc ti schází, řekl jsi mladému bohatci v evangeliu, ale mně schází tolik věcí. Schází mi pokora, trpělivost, duch umrtvování, láska k bližním a tolik jiných ctností. Oni poznají, že jsem Tvým učedníkem, budu-li milovat své bratry stejnou láskou jako Tebe.

Maria, moje Matko, vyžádej mi milost, abych se naučil lásce a čerpal užitek z naučení svého božského Mistra.

Myšlenky pro život

Sobecké srdce si libuje, když je milováno; křesťanské srdce má zalíbení v nezištné lásce.

Je možno opravdu říct, že milujeme tehdy, když dáváme to, co něco stojí?

Předsevzetí

Pane, jestliže nemohu omluvit skutek bližního, dej, ať omluvím jeho úmysl, a ať nemám malou míru, když dávám, a velkou, když přijímám.

■ Ježíši, dej moudrost rodičům a učitelům, aby učili děti a mládež poznávat Tebe.

■ Pane, Ať se stanou rodiny školami svatosti.

⁽¹²⁶⁾ Jan 15,12; ⁽¹²⁷⁾ Jan 15,10; ⁽¹²⁸⁾ Jan 13,35;

⁽¹²⁹⁾ Jan 13,15; ⁽¹³⁰⁾ Mt 10,24;

⁽¹³¹⁾ Mt 19,16-21; ⁽¹³²⁾ Jan 14,21

Výzvy fatimského poselství (12)

Slovo Kristovo je Otcovo slovo: „*Otec, který mě poslal, ten mi dal příkaz, co mám říkat a co hlásat.*“ Kristus proto nepřišel, aby zrušil Boží zákon, ale aby ho doplnil, zdokonalil a vysvětlil nám jeho pravý smysl a způsob, jak ho máme chápat a uskutečňovat. Vždyť on říká: „*Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit*“ (Mt 5,17).

Ježíš Kristus přišel na svět jako Mistr, aby nás učil a vedl naše kroky po cestě pravdy, spravedlnosti, lásky a života. Proto jakákoliv jiná cesta, kterou on neukázal, je cestou, jež vede do věčné záhuby.

Jednoho dne přišli k Ježíšovi farizeové a učitelé Zákona z Jeruzaléma s otázkou: „*Proč tvoji učedníci přestupují podání předků? Vždyť si před jídlem nemyjí ruce!*“ On jim na to odpověděl: „*Proč zase vy přestupujete Boží přikázání pro svoje podání? Bůh přece řekl: »Cti otce i matku« a »kdo potupí otce nebo matku, ať propadne trestu smrti.« Vy však říkáte: »To, čím bych ti měl pomáhat, je dar pro chrám« - ten že už není povinen podporovat svého otce a svou matku. Tak jste svým podáním zbavili závaznosti slovo Boží. Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš: »Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními«“ (Mt 15,1-9).*

Na základě tohoto textu vidíme, jak překroutili zákon spravedlnosti a lásky, který vždy a především přikazuje, abychom pomáhali bližním, a to tím více, jedná-li se o otce či matku. Je stejně spravedlivé, milosrdné a nutné, abychom si navzájem jedni druhým pomáhali. Tak nás tomu učil Ježíš Kristus, když řekl: „*Kdybyste věděli, co znamená: »Milosrdenství chci, a ne obět,« neodsuzovali byste nevinné*“ (Mt 12,7).

Z toho se usuzuje, jak velká byla nutnost objasňovat význam Božího zákona, protože lidé si ho špatně vykládali. Takové objasnění máme v Kristu, který byl poslán Otcem, a právě proto nám může říci: „*Kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má věčný život a nepodléhá soudu, ale přešel už ze smrti do života*“ (Jan 5,24).

Jeho učení je důrazné a přesné. Avšak pro zachování slova Ježíše Krista je nutné znát ho a věřit v něho; vždyť jak můžeme zachovat zákon, jestliže ho neznáme nebo nevěříme v toho, kdo ho vyhlásil? Je tudíž nutné přijmout osobu Ježíše Krista.

Ve světě je naneštěstí mnoho lidí, kteří se pokládají za moudré, ale o Božích zákonech toho vědí jen málo nebo vůbec nic. Ale ještě horší je, že lidé je často odmítají ne proto, že je dobře neznají, ale proto, že v nich vidí hráz vlastním nezřízeným vášním a svému nedostatku spravedlnosti a lásky. A přece Boží zákony jsou tím, co máme mít největší zájem poznat, neboť jejich

prostřednictvím budeme spaseni nebo zavrženi.

Jsou jiní, kteří znají Boží zákony, ale vykládají je mylně, proti Kristovu smyslu, neboť si myslí, že takto ospravedlní rozpory ve vlastním jednání; tak velmi škodí sami sobě i bližním, protože klamou svým příkladem, svým smýšlením a svými pomýlenými slovy. Jsou jako ti, o nichž Ježíš Kristus řekl: „*Nechte je! Jsou to slepí vůdcové slepých. Když ale slepý povede slepého, oba spadnou do jámy*“ (Mt 15,14).

Musíme tudíž být vůči nim opatrní; podle pravidla, které nám dal Ježíš Kristus, je můžeme poznat podle jejich skutků: „*Není dobrý strom, který dává špatné ovoce, ani zase špatný strom, který dává dobré ovoce. Každý strom se pozná po vlastním ovoci. Z trní se nesbírají figy ani z bodláků ne sklízí hrozny. Dobrý člověk vydává z dobré pokladnice svého srdce dobro, ale zlý ze zlého vydává zlo. Jeho ústa mluví to, čím přetéká srdce*“ (Lk 6,43-45). Toto je orientační pravidlo, které nám zanechal Ježíš Kristus: dívat se

na skutky těch, kteří se prezentují jako vůdcové po cestách života; vidět, zda jsou v souladu s učením Boží Církve, založené Kristem, jediné pravé, která má s pomocí Ducha Svatého dar neomylnosti v poznání a vyhlášení Kristovy pravdy: „*A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás*“ (Jan 14,16-17).

Tento příslib Ježíše Krista, učiněný jeho Církvi, nám dává absolutní jistotu na cestách víry, které máme projít a jež nám vyznačuje Kristova Církev, protože ona je vedena Duchem Svatým; je to Duch Svatý, který k nám mluví ústy Církve.

Při různých příležitostech mi byla položena následující otázka: „*Ale můžeme vědět, která je pravá Kristova Církev?*“

Odpověď na tuto otázku by vám mohli spíše dát studování teologové než já, ubohá a nevzdělaná. Ani bych se neodvážila odpovědět, kdyby zde nebyl posvátný text, který nám poskytuje světlo.

Sv. Matouš nám vypráví, jak se Ježíš Kristus odebral se svými apoštoly do kraje u Caesareje Filipovy; během plavby přes jezero na ono místo je Mistr varoval před falešnými naukami farizeů, kteří v něho nevěřili. Tam jim položil tuto otázku: „*A za koho mě pokládáte vy?*“ Šimon Petr odpověděl: „*Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!*“ Ježíš mu na to řekl: „*Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou Církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi*“ (Mt 16,15-19).

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Oblastní charita Červený Kostelec vyhláší výzvu pro zájemce o BYDLENÍ V CHRÁNĚNÝCH BYTECH V ŽIRČI u Dvora Králové nad Labem.

Typ ubytování: Jedná se o dva bezbariérové byty 1+1 a 2+1 s ošetrovatelskou asistencí v rozsahu čtyř hodin denně pro jeden byt. Po dohodě je možné dostupnou asistenci rozložit do období od 7.00 do 19.00 hod. Vážným zájemcům nabízíme možnost si bydlení nezávazně na dva měsíce vyzkoušet. **Podmínky pro přijetí jsou:** • Senior nebo dva senioři ve věku okolo 60 let a výše, starající se o nemocného s diagnózou roztroušená skleróza (RS) nebo s jiným závažným tělesným onemocněním. • Soběstačnost seniorů. • Svěprávnost všech zúčastněných. • Ochota seniorů poskytovat péči postiženému členu domácnosti. **Popis:** Jedná se o nově zrekonstruované byty v klidném prostředí obce Žireč. Dům je v areálu Domova svatého Josefa (DSJ). U domu je užitková zahrada s prostorným skleníkem a v sousedství je rozlehlý park. V obci funguje Klub důchodců a Český svaz chovatelů. Je zde možnost využít rehabilitaci a kulturních a duchovních aktivit DSJ a odebírat obědy. Do DSJ dojíždí praktická lékařka ze Dvora Králové. Ve zkušební době, která bude trvat 2 měsíce, bude nájem hradit Oblastní charita Červený Kostelec. Nájemníci si ve zkušební době hradí pouze provozní náklady přímo spojené s jejich pobytem. V celém objektu platí zákaz kouření.

Bližší informace: Vladislav Plašil tel: 499 628 539, plasil@zirec.hospic.cz, <http://zirec.hospic.cz/>. Pokud by Vás toto bydlení zaujalo, tak mi prosím zavolejte. V případě, že mě nezastihnete, volejte na tel.: 499 628 502, mobil: 777736054 - vedoucí DSJ - Mgr. Lukáš Holub. **Adresa:** Domova sv. Josefa je: Domov sv. Josefa, Žireč č.p.1, 544 04 Dvůr Králové n. L.

Naše snaha je velmi závislá také na Vás, kterým není lhostejná situace lidí nemocných roztroušenou sklerózou a kdo máte oči i srdce otevřené pro jejich potřeby. Dovolujeme si Vás proto touto formou požádat také o finanční a materiální pomoc. Bankovní spojení:

KB Červený Kostelec, č. účtu: 78-8832560277/0100, v. s. 7024.

NEZBEDA - DĚTSKÝ KŘESŤANSKÝ ČASOPIS

S návrhem vydávat křesťanský časopis pro děti školního věku přišel nynější arcibiskup Jan Graubner. V roce 1991 oslovil redaktora dětské rubriky časopisu Velehrad Josefa Janotu, který si k sobě přizval Vítězslava Koutníka. Oba dva salesiánské spolupracovníci zřídili ve spolupráci s olomouckým arcibiskupstvím v salesiánském nakladatelství Portál registraci dětského časopisu. Nulté číslo, které vyšlo v dubnu 1992, tiskla salesiánská tiskárna Adalbert v Praze. První číslo vyšlo v dubnu téhož roku. Na ně začalo pravidelně navazovat měsíční vydávání dalších čísel Nezbedy.

Od počátku roku 1993 se redakce časopisu sídlící v Otrokovcích rozšířila o dalšího redaktora a koncem téhož roku odešel stávající šéfredaktor Josef Janota z redakce. Jeho práci převzal Vítězslav Koutník. V počtu dvou redaktorů (Vítězslav Koutník, Leoš Hrdlička) pracuje redakce Nezbedy až do dnešních dnů. Od října 2004 vznikla společnost s ručením omezeným Nezbeda, jejímž zřizovatelem je Salesiánská provincie v Praze. Redakce sídlí v budově kláštera Reginy, který spravuje Římskokatolická farnost sv. Filipa a Jakuba ve Zlíně. Od začátku vydávání byl časopis připravován jako měsíčník, pouze prázdninový výtisk má vždy podobu dvojčísla s rozšířeným obsahem. Příležitostně jsou vkládány přílohy - knižní nabídky, vystřihovánky, betlémy aj. Od roku 2001 vychází časopis v počtu 24 stran s barevnými obrázky, kresbami a fotografiemi. Nezbeda je křesťanský zábavní měsíčník, který je určen čtenářům „v aktivním skautském věku“, tedy dětem ve věku od 8 do 12 let, ale i jejich rodičům, učitelům, vychovatelům.

Stálé rubriky: rozhovory se známými i méně známými lidmi, komiksy - životopisy svatých, Otík, Kamarádi, příběhy a povídky nejen ze života, humor, pro bystré hlavy, kapitoly z Nového zákona, povídky o přírodních a technických zajímavostech, kultura a dějiny, fotoseriál, občasná přílohy, dále soutěže, vystřihovánky, betlémy, prázdninová čtení, pohlednice.

Kromě dvou stálých redaktorů má Nezbeda okruh stálých spolupracovníků. Časopis od svého vzniku je - stejně jako většina podobně zaměřených křesťanských časopisů Evropy - ztrátový. Na rozdíl od ostatních časopisů Nezbeda není pravidelně dotována žádnou církevní organizací. Peníze na svůj provoz shání od dárců a získává také šetřením režijních nákladů - oba redaktori se svými rodinami vykonávají veškeré práce od sehnání článku, přes zpracování, účetnictví až po distribuci. Platy zaměstnanců se od počátku vzniku časopisu téměř nezvýšily.

Objednávky a předplatné: Každý ročník Nezbedy obsahuje 11 čísel (včetně prázdninového dvojčísla). Časopis lze objednat od kteréhokoliv čísla (měsíce) v jakémkoli počtu. Cena předplatného v roce 2005 je 165 Kč.

Kontakt: Redakce Nezbedy, Divadelní 6, 760 01 Zlín;
tel.: 577 218 266 (+záznamník), 518 327 302;

e-mail: nezbeda.zlin@volny.cz; internet: www.volny.cz/nezbeda.zlin

Proboštsví Řádu křížovníků s červenou hvězdou ve Znojmě-Hradišti a Institut pro křesťanskou kulturu zvou na **Poutní slavnost sv. Antonína spojenou s obřadem žehnání koní na Hradišti sv. Hippolyta ve dnech 11. - 12. června 2005.**

Program: Sobota 11. 6. 2005 - 17.00 pobožnost Křížové cesty v Gránickém údolí (začátek u 1. zastavení) - zpíváme z poutnického kancionálu ● **18.00 hod. přivítání poutníků** a zahájení slavnosti v kostele sv. Hippolyta ● **18.30 hod. koncert** na nádvoří proboštsví - zpívá smíšený sbor z Moravských Budějovic. Po koncertu zahájení výstavy výtvarných prací našich a rakouských dětí.

Neděle 12. 6. 2005 - dopoledne doporučujeme procházku historickým Znojmem, návštěvu Tasovic - rodiště sv. Klementa M. Hoffbauera, poutního místa Hluboké Mašůvky, zámku ve Vranově n. Dyjí... ● **14.00 hod. poutní procese s jezdcí a vozatají** od hřbitova ke kapli sv. Antonína ● **přivítání čestných hostů** ● **mše svatá** - celebruje Marian Rudolf Kosík, O.Praem., opat premonstrátského kláštera v Nové Říši. Při mši svaté budou žehnáni koně. Ukázky jízdy na koni - představí se Maruška Bajková z Křhovic s ponikem, Chov koní Zdeny Dvořákové z Tasovic a maďarští husaři knížete Esterházyho z Burgenlandu.

Po mši svaté bude otevřena první etapa koňské stezky Podyjim na úseku Hradiště-Podmolí a milovníci jízdy na koni romantickou krajinou mohou v sedle putovat jarní přírodou. Možnost projížďky bryčkou a kočárem do okolí Hradiště.

Během celého odpoledne bude poutníkům vyhrávat krojovaná dechovka ze Skoronice u Kyjova.

3. POUŤ VEŘEJNÝCH ČINITELŮ - NEDĚLE 19. ČERVNA 2005 - BAZILIKA NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE NA SVATÉM KOPEČKU U OLMOUCE

Slavnostní mši svatou v 10.30 hod. slouží otec arcibiskup Jan Graubner. Smyslem pouť je připomenout si význam veřejných činitelů pro společnost, jejich povolání ke službě a odpovědnosti. Pouť veřejných činitelů se uskuteční pod záštitou otce arcibiskupa Jana Graubnera při příležitosti svátku Tomáše Mora, patrona politiků.

Liturgická čtení

Neděle 5. 6. - 10. neděle v mezidobí

1. čt.: Oz 6,3-6

Ž 50(49),1+8.12-13.14-15

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

2. čt.: Řim 4,18-25

Ev.: Mt 9,9-13

Čtvrtek 9. 6. - nez. pam.

sv. Efréma Syrského

1. čt.: 2 Kor 3,15-4,1,3-6

Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14

Odp.: srov. 10b (*Velebnost Páně bude sídlit v naší zemi.*)

Ev.: Mt 5,20-26

Pondělí 6. 6. - nez. pam. sv. Norberta

1. čt.: 2 Kor 1,1-7

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Mt 5,1-12

Pátek 10. 6. - ferie

1. čt.: 2 Kor 4,7-15

Ž 116B(115),10-11.15-16.17-18

Odp.: 17a (*Přinesu ti oběť díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,27-32

Úterý 7. 6. - ferie

1. čt.: 2 Kor 1,18-22

Ž 119(118),129.130.131.132.133.135

Odp.: 135a (*Ukaž, Pane, jasnou tvář svému služebníku!*)

Ev.: Mt 5,13-16

Sobota 11. 6. - památka sv. Barnabáše

1. čt.: Sk 11,21b-26; 13,1-3

Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4.5-6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 10,7-13

Středa 8. 6. - ferie

1. čt.: 2 Kor 3,4-11

Ž 99(98),5.6.7.8.9

Odp.: srov. 9c (*Svatý jsi, Hospodine, náš Bože!*)

Ev.: Mt 5,17-19

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 6.	PO 6. 6.	ÚT 7. 6.	ST 8. 6.	ČT 9. 6.	PÁ 10. 6.	SO 11. 6.
Antifona	919	934	949	964	980	996	1389
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	981	997	1673
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	985	1001	1674
Antifona k Zach. kantiku	698	939	953	969	985	1002	1389
Prosby	924	939	953	969	985	1002	1675
Záv. modlitba	698	1388	954	970	1388	1002	1389
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	698	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	959	975	991	1008
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	698	699	948	962	979	995	1011
Prosby	918	933	948	963	979	995	1011
Záv. modlitba	698	698	1388	963	980	1388	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

EUCCHARISTIE

Mons. Jan Graubner

List věřícím olomouckého arcibiskupa o velkém Ježíšově daru – Eucharistii. Přibližuje tajemství slavení mše svaté zvláště pro ty, „kteří nečtou velké náboženské knihy“. Vhodné především pro rodiče, jejichž děti poprvé přistupují ke sv. přijímání. I ostatní zde však mohou najít jednoduché odpovědi na některé své otázky k tématu Eucharistie. Barevné ilustrace S. M. Česla-vy Talafantové OP, vytištěno na křídovém papíře.

Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství Brno,
brož., A6, 32 stran, 29 Kč

POUTNÍ MÍSTA

JIHOZÁPADNÍ MORAVY

Jiří Černý

Kniha obsahuje přes 200 hesel posvátných míst z území Dačicka, Ivančicka, Jihlavska, Třebíčska, Znojemska a Žďárska, k nimž je přiřazeno i bývalé hlavní zemské město Brno jako centrum celé jižní Moravy. Úvod přibližuje historickou a kulturní charakteristiku regionu, problematiku poutí, poutních míst, zázraků, léčivých pramenů, milostných obrazů i architektonickou hodnotu sakrálních objektů. V přídatné části jsou uvedena další poutní místa, zvláště z přilehlé oblasti Čech a Dolního Rakouska (včet-

ně Vidně), s nimiž jihozápadní Morava odedávna udržovala styky. Mnoho černobílých fotografií jednotlivých míst.

Nová tiskárna Pelhřimov, spol. s r. o.,
váz., 228x160 mm, 304 stran, 275 Kč

DUCHOVNÍ CVIČENÍ

Ignác z Loyoly

Duchovní zápisky zaznamenané zakladatelem jezuitského řádu během jeho konverze. Jde o stěžejní dílo pro pochopení a růst duchovního života člověka. Kdo se chce naučit žít s Bohem a hledá k tomu praktické pokyny, nemůže tuto knihu vynechat. Třetí revidované vydání, v Refugium druhé.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o.,
váz., 180x110 mm, 144 stran, 120 Kč

DOTISK

VSTAŇTE, POJĎME!

Jan Pavel II.

Vzpomínky Svatého otce na jeho krakovské působení. Kniha nabízí nejen obraz polské společnosti přelomu 50. a 60. let, ale zejména otevřený pohled do srdce Jana Pavla II. Mnoho postojů a názorů pozdějšího papeže se zrodilo právě už tehdy v Krakově.

Karmelitánské nakladatelství, váz., zúž. A5, 136 stran, 179 Kč

Pokud jste si knihu objednali už dříve a nedostalo se na Vás, je třeba poslat novou objednávku.

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticem.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticem.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Maticе cyrilometodějská s. r. o.